

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI A. Z. S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ANUL LI
MARTIE — APRILIE
1973

C U P R I N S

- *Ecouri contemporane* Redacția
- *Dialog despre sinceritate* C. Alexe
- *Hristos în simbolistica sanctuarului* I. Tachici
- *Responsabilitate* A. Doroftei
- *Ioan Botezătorul* I. Dănilă
- *Din moarte la viață* C. Adv.
- *Epistola către Evrei* D. Popa
- *Arheologia biblică* G. Indricău
- *Formarea caracterului* N. Dumitrescu
- *Slujitorul cuvântului* H. Arteniian
- *Nădejdea creștinului* C. Adv.
- *Apropierea de Dumnezeu* P. Baciu

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România. Apare la două luni sub conducerea unui comitet.

Redacția și administrația :

București — Str. Labirint Nr. 116 — Sectorul 4 Tel. 21.59.60.

Redactor :

DUMITRU POPA

ECOURI

CONTEMPORANE

În zilele de 6-7 martie 1973, Excelența Sa Domnul Nicolae Ceaușescu, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, a efectuat o vizită prietenească, neoficială, în R.S. Cehoslovacă.

Cu acest prilej, în convorbirile ce au avut loc între conducerile de partid și de stat ale celor două țări s-au discutat probleme privind posibilitățile de dezvoltare în continuare a relațiilor româno-cehoslovace în toate domeniile de activitate și au făcut un schimb de păreri asupra unor probleme actuale ale vieții internaționale. Cu acest prilej a fost evidențiată evoluția ascendentă a colaborării economice, creșterea și diversificarea an de an a schimburilor comerciale, lărgirea cooperării în producție. În timpul convorbirilor au fost examinate posibilitățile de extindere continuă a colaborării economice și tehnico-stiințifice româno-cehoslovace, în concordanță cu programul complex al adâncirii și perfecționării în continuare a colaborării și dezvoltării integrării economiei socialiste, adoptat la cea de-a XXI-a sesiune a C.A.E.R.

În cursul convorbirilor s-a exprimat hotărârea comună de a dezvolta și în viitor schimburile de delegați și de experiență dintre cele două partide,

de a intensifica legăturile dintre organizațiile de masă, de a extinde pe diverse planuri relațiile româno-cehoslovace, în interesul întăririi prieteniei și colaborării dintre popoarele celor două țări.

— În prezența Excelenței Sale Domnului Nicolae Ceaușescu, a celorlalți conducători de partid și de stat, miercuri 28 martie 1973, au început lucrările sesiunii a X-a a celei de a VI-a legislaturi a Marii Adunări Naționale.

Actuala sesiune este consacrată examinării și adoptării unor proiecte de lege de o deosebită însemnătate pentru perfecționarea în continuare a organizării și conducerii vieții economico-sociale, pentru progresul patriei pe calea edificării societății socialiste multilateral dezvoltate, pentru ridicarea nivelului de trai material și spiritual al întregului popor.

— Peste 100.000 de tineri din întreaga țară participă la acțiunile întreprinse în acest an în cadrul „Lunii pădurilor”. Prin muncă patriotică ei vor împăduri o suprafață de 7600 ha, atît în fondul silvic, cît și în perimetrul comunal. Se vor planta 400.000 de arbuști pe terenurile indiguite și pe malurile râurilor și vor îngriji pomii pe o suprafață ce depășește 20.000 ha.

— Urmărită cu un profund interes în cercurile oficiale și în rîndul opiniei publice din România și Olanda, vizita efectuată în Olanda de președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Nicolae Ceaușescu, împreună cu D-na Elena Ceaușescu, la invitația Reginei Juliana și a Prințului Bernard însumează fără îndoială, toate trăsăturile unui eveniment de referință în evoluția relațiilor dintre cele două țări, constituind totodată o contribuție majoră la soluționarea problemelor contemporaneității, prin abordarea lor realistă, prin formularea clară și hotărîntă a principiilor ce trebuie să guverneze astăzi raporturile interstatale. Sînt aprecieri pe deplin îndreptățite, confirmate, de altfel, de contactele cu o serie de oficialități olandeze ca și de impresiile schimbate cu reprezentanți ai presei locale.

Au fost trei zile în care manifestărilor oficiale la cel mai înalt nivel li s-au adăugat întîlniri cu membri ai parlamentului și guvernului, cu organele administrative din orașele vizitate, cu reprezentanți ai cercurilor economice și comerciale, cu numeroși oameni ai muncii. Acest al doilea aspect, și anume caracterul de lucru al vizitei, a fost deosebit de

pregnant, fiind constant subliniat de presa olandeză, Președintele Nicolae Ceaușescu a dorit să cunoască direct realizările poporului olandez într-o serie de domenii — realizări într-adevăr remarcabile și este suficient să amintesc de pildă, impresia copleșitoare ce ți-o lasă victoriile concrete în secolara înclăștare cu marea — să exploreze posibilitățile de extindere a schimburilor de valori materiale și spirituale între România și Olanda în ideea nobilă că aceasta corespunde intereselor celor două popoare, cauzei păcii și progresului în lume.

Dind glas satisfacției țării noastre față de rezultatele vizitei, președintele Nicolae Ceaușescu a exprimat, la întâlnirea cu reprezentanții presei și radioteleviziunii olandeze, „convingerea că va avea loc o extindere a colaborării în toate domeniile de activitate, inclusiv intensificarea contactelor la diferite niveluri, precum și a schimburilor economice, tehnico-științifice, culturale și turistice. Sperăm — a spus D-nul Nicolae Ceaușescu — că aceste contacte și convorbiri vor fi concretizate și vom realiza o colaborare corespunzătoare intereselor ambelor popoare și în avantajul lor reciproc“.

„Întocmai ca și România, a subliniat la rîndul său primul ministru olandez, țara mea participă activ la convorbirile preliminare și cele două delegații ale noastre se consultă cu regularitate și într-un mod aprofundat. Scopurile noastre sînt evidente. Nu ar fi bine pentru Europa ca situația să rămînă în stadiul actual, deoarece aceasta ar însemna ca, ani de zile de acum înainte, continentul nostru să poarte povara unor opoziții care decurg într-o mare măsură din cel de-al doilea război mondial. Noi trebuie să ne gîndim mai degrabă la o abordare dinamică a numeroaselor probleme care se pun pe continentul nostru, pentru a putea crea o colectivitate europeană armonioasă“.

În cadrul convorbirilor și schimburilor de vederi, părțile

au abordat, de asemenea, o serie de alte probleme internaționale. Ele s-au pronunțat pentru reglementarea pe cale pașnică, prin negocieri, a litigiilor dintre state, pentru lichidarea focarelor de tensiune și a conflictelor care persistă încă în diferite zone ale globului. Părțile au subliniat importanța pe care România și Olanda o acordă întăririi rolului și eficienței O.N.U., ca instrument pentru menținerea păcii și securității internaționale, și au hotărît să dezvolte cooperarea stabilită între reprezentanții lor în acest for internațional.

Primirea călduroasă rezervată pretutindeni în timpul șederii în Olanda președintelui Consiliului de Stat a reflectat prietenia și sentimentele de stimă reciprocă dintre popoarele română și olandez, considerația deosebită de care se bucură peste hotare. D-nul Nicolae Ceaușescu, respectul față de progresul economic și rapid al țării noastre. „Compatrioții mei — declara primul ministru Barendt Biesheuvel — admiră creșterea economică pe care o cunoaște România sub influența și dinamismul dumneavoastră, domnule președinte. Poporul român poate fi mîndru de realizările obținute și pe care le datorează perseverenței și eforturilor sale“. Sentimentele de profundă stimă față de personalitatea președintelui Nicolae Ceaușescu, față de România au constituit o constantă pregnantă a tuturor manifestărilor programului, a discuțiilor avute cu reprezentanții diferitelor cercuri, a ecurilor vizitei în presă. „Obiectivele economice ale României — se releva într-unul din editorialele publicate imediat după sosirea la Amsterdam — sînt, într-adevăr impresiionante. Într-un scurt timp, s-a produs o metamorfoză completă, dintr-o țară agricolă înapoiată România devenind un stat modern cu o industrie în plin avînt. Românii cred în conducătorul lor, Ceaușescu, pe care îl consideră cel mai iubit fiu al poporului“.

REDACȚIA

Ce părerile ai despre mult discutata deprindere atît de necesară credinciosului, sinceritatea? a fost întrebarea pe care un pastor i-a adresat-o unui credincios al comunității sale.

Respectivul puse capul în jos, se păru că umblă undeva prin subconștient să caute ce avea nevoie, se îmbujoră la față, și apoi cu o strălucire naturală în ochi, răspunse cu modestie :

— Privită prin prisma definiției ei, sinceritatea este atitudinea deschisă și cinstită a unui om care este lipsit de prefăcătorie sau gînduri ascunse. Un om care este stăpînit de convingeri sincere și care nu caută niciodată să mintă sau să înșele pe aproapele său. Judecată în lumea relațiilor sociale, sinceritatea este nîmbul care să inspire pentru cineva încredere, să scoată în evidență personalitatea, să însănătoșeze raporturile adesea atît de neplăcute dintre oameni, să scoată în evidență pe oamenii mari de caracter și de care societatea de azi are atît de mare nevoie. Analizată din punct de vedere creștin, îmi vine în minte toc-

DIALOG DESPRE SINCERITATE

mai tabloul psalmistului David înrămat în perspectiva răsplătirii finale. El conturează această deprindere în cuvintele :

„Doamne, cine va locui în cortul Tău ? Cine va locui pe muntele Tău cel sfînt ? Cel ce umblă în neprihănire, cel ce face voia lui Dumnezeu, și spune adevărul din inimă“ Ps. 15, 1-2. Iată de ce mă străduiesc să dezvolt în mine simțul adevărului, să stau alături de oricine se luptă să spună adevărul și are poziția dreaptă ; să rămîn lîngă cel care apără adevărul și să înlătur din viața mea tot ceea ce ar da aparența unei prefăcătorii și să nu fac niciodată apel la minciună în ascunderea faptelor mele“.

— „Mă bucură răspunsul tău inteligent. Înseamnă că sinceritatea este o preocupare permanentă în dorința ta de a da o dezvoltare armonioasă caracterului și de aceea vreau să adaug și eu cîteva cuvinte pe care să le ai în vedere să nu le uiți și să le spui și fraților tăi, și atunci cărarea vieții voastre va fi luminoasă, ascendentă, îmbietoare și plină de inspirație“.

(continuare în pag. 7-a)

H R I S T O S Î N S I M B O L I S T I C A S A N C T U A R U L U I

Și să-L cunoască pe El... pe Cel care, ne-a mântuit și ne-a dat o chemare sfântă, nu pentru faptele noastre, ci după hotărârea Lui, și după harul care ne-a fost dat în Hristos Isus, înainte de veșniciei. El S-a dat pe Sine Insuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege și să-și curățească un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune". Acestea au fost scrise de sfântul apostol Pavel, prin inspirația Duhului Sfânt, despre Domnul Hristos și taina mântuirii Lui.

Cunoașterea Mântuitorului ca Miel de jertfă, și apoi ca Mare Preot al nostru, este taina cea mai măreață pe care iubirea divină o descoperă sufletului nostru. Când Duhul lui Dumnezeu, este lăsat să lucreze asupra inimii noastre, cu minunata Lui putere transformatoare, viața celui credincios va fi înnoțită și sfințită de cunoașterea și prezența directă a Mântuitorului.

Apostolul Pavel, luminat prin Duhul Domnului cu privire la „taina lui Hristos“, și-a făcut un țel suprem din cunoașterea și trăirea cu Hristos, și slujindu-L cu totală consacrare a ajuns „să fie strămutat în Împărăția dragostei Fiului lui Dumnezeu“. Cei credincioși au nevoie de o cunoaștere tot mai deplină a Mântuitorului, și de o descoperire tot mai măreață a iubirii lui Dumnezeu în Hristos.

Ființa omenească este puternic atrasă spre cercetarea bolții cerești înstelate. Privind firmamentul într-o noapte senină, rămânem uimiți de farmecul covorului țesut din întineric și sclipiri îndepărtate. Cu cât meditezi mai profund la grandioarea universului infinit, rămâi în profundă adorare față de Creator, constatând tainele profundei armonii cosmice. Se susține că privind firmamentul dintr-un anumit punct, s-ar putea vedea cu ochiul liber circa 5 pînă la 6.000 de stele. Cea ce reprezintă așa de puțin din grandioasa și vastă operă a universului. Astronomii precizează că dacă s-ar folosi un binoclu s-ar putea cuprinde 50.000 de corpuri scînteietoare; dacă s-ar recurge la un telescop numărul ar crește la 300.000 iar dacă s-ar folosi

mijloacele optice ale tehnici moderne, cu giganticele radiotelescoape, s-ar ajunge la descoperirea treptată a miliarde și miliarde de stele, grupate în milioane de galaxii.

Cu cât setea de cunoaștere este mai mare, cu atât avântul de cercetare și cunoaștere a tainelor naturii este mai stăruitor, cu atât se vor face descoperiri tot mai umitoare din vasta operă a creațiunii; rămânând totuși câmpuri imense de cunoscut și de explorat. Părerea este că ceea ce am ajuns să cunoaștem este foarte puțin față de ceea ce încă nu este cunoscut și descoperit.

Pictorul, fermecat de frumusețea unui curcubeu se angajează să-i prindă deschiderea arcului și treptele culorilor. Ochiul privește, mâna se mișcă cu agerime de artist, penelul trasează linii, depune culorile dar deodată se oprește și răsuflarea se transformă într-un a-dînc oftat. Uimitorul realitate a dispărut. Frumusețea răpitoare a trecut. Rămîne cu introspectarea frumuseții ce văzuse și pîrînd aproape dezamăgit, lucrează totuși mai departe mai încet și meditativ, dorind să realizeze totuși ceva din ceea ce și-a propus. Din cînd în cînd, aruncă priviri pe bolta unde văzuse curcubeul, semnul legămîntului lui Dumnezeu, spre a-și aduce aminte cît de minunat și frumos era. Chiar dacă curcubeul ar rămîne mult pe firmament, și atunci omul nu l-ar putea reda complet și fidel, deoarece ochiul nu poate vedea chiar toate culorile și nuanțele din componența curcubeului.

Sculptorul poate reda în mod viu expresivitatea figurii unei mame, dar nu va putea niciodată să dea prin opera sa, glas iubirii ei.

De la aceste tablouri, schițate în mod fugitiv, doresc să invit pe cititori să-și așintească privirea pe firmamentul sanctuarului Vechiului Testament, ca să descoperim acolo Soarele Dreptății, Mielul lui Dumnezeu care poate curăți păcatele noastre, și să cunoaștem pe Marel Preot care face lucrarea de mijlocire și de ispășire pentru păcătoșii ce doresc să fie curățiți.

Lăsînd sufletele noastre mișcate de iubirea divină, găsim în simbolistica Sanctuarului, privind serviciile divine, jertfele și lucrarea Marelui Preot, descoperirea lui Hristos, taina cea mare a mîntuirii noastre.

Nimeni nu a redat pe deplin însemnătatea Sanctuarului Vechiului Testament, cu obiectele, simbolurile și serviciile sale, care descoperă pe slăvitul nostru Mîntuitor. Oricît de viu și real s-ar zugrăvi aceste simboluri care arată taina mîntuirii noastre, nu pot cuprinde în toată măreția și frumusețea pe iubitul nostru Isus. Totuși sînt de remarcat umbrele scînteietoare pe care la aruncă asupra Planului de Mîntuire și a vieții scumpului nostru Mîntuitor.

Și acum, să începem explorarea Sanctuarului pămîntesc, copie a celui ceresc care ne învață despre lucrarea veșnică a Marelui nostru Preot. Să ne gîndim și să analizăm toate aceste lucrări care erau numai „o umbră a celor viitoare“.

Avem în față curtea; s-o privim cu atenție. În curte intrăm prin ușă. Ușa este Hristos. El ne spune: „Nimeni nu vine la Tatăl, decît prin Mine. Eu sînt calea, adevărul și viața“. Eu sînt ușă, dacă intră cineva prin Mine va fi mîntuit“ Ioan 10,9.

În dreapta, altarul de aramă licărește la lumina flăcărilor și a scînteilor focului care așteaptă jertfa. Să privim și să gîndim la jertfa fără cusur, la mielul legat, gata pentru junghiere ca apoi să fie pus pe altar spre a fi mistuit de flăcări. Jertfele au arătat că Mielul lui Dumnezeu, va fi legat, va fi înjunghiat și că va muri. Singele Lui este ispășitor. Acest singe „ne curățește de ori și ce păcat“. El a fost pe cruce pe altarul Golgotei. Flăcările minții au înconjurat pe Fiul lui Dumnezeu; urmările păcatului s-au năpusit asupra Lui; oamenii au jucat rolul demonilor chinîndu-L și El din flăcările sufletului Său care a iubit oameni, și i-a iubit pînă la capăt, a strigat: „Tată iartă-i, căci nu știu ce fac“ și tot din focul suferinței și din flăcări mistuitoare a strigat: „Eli, Eli, Lama Sabactani“, ca în sfîrșit să încheie: „Tată în mîinile Tale Imi incredințez

duhul“! „S-a sfîrșit“! Ce zguduitor! S-a sfîrșit! Și totuși, ce fericire că s-a sfîrșit cu bine cel mai mare act moral al creștinilor.

Izvorul singelui de spălare, de curățire a început să curgă. Ori ce fel de necurăție a celui care dorește să fie spălat este posibil să fie îndepărtată.

S-a produs elementul ceresc, care poate spăla omul pocăit de orice neleguire. Mijlocul ceresc de curățire, singele lui Hristos spală orice pată, iartă orice păcat mărturisit. — Sărmane păcătos; ce salvare s-a pregătit, cu iubire și cu o jertfă așa de mare pentru tine și pentru mine. Focul jertfei perpetue își face lucrarea; singele vărsat pe Golgota curățește; apa ce curge din Stîncă despăcată, spală, curățește, îndepărtează păcatele tale și ale mele; ne eliberează, și trăim cu Isus în speranța fericită că-L vom vedea fața în față. Aceasta este lucrarea îndreptățirii divine, care prin credință se realizează în chip desăvîrșit. Aceasta este marea solie ce o învățăm din curtea Sanctuarului.

Să ne îndreptăm spre Sfînta; partea primă a Sanctuarului, în care intrăm, are o perdea. Perdeaua este Hristos. Sfeșnicul și masa stau în fața noastră. Ele ne vorbesc despre pîrtășirea cu Dumnezeu prin mijlocul jertfei pe care El a dat-o din iubire pentru noi. Ca „toți cei care vor crede în El să nu piară ci să aibă viață veșnică“.

Foarte aproape de noi, în fața perdelei dinlăuntrul care desparte Sfînt de Sfînta Sfintelor, este altarul de aur. Tămîie miroitoare arde pe altar; parfumul ei se ridică și umple toată încăperea, răspîndindu-se peste tot. Lumina sfeșnicului, se revărsă pentru a vedea calea. Toate arată spre Hristos. El este pîinea care dă tărie vieții spirituale. Meritele Sale sunt simbolizate prin tămîia care parfumează atmosfera; rugăciunea Sa de Mare Preot al nostru, unită cu rugăciunile sfinților se înalță la Tronul Tatălui. În această operă de mijlocire viața noastră spirituală se pregătește pentru biruințe împotriva păcatului. Ea mai privește și sfințirea noastră; de-

săvîrșirea credinței noastre. Aceasta este solia locului sfînt, din sfînt Sanctuar, unde făcînd o rugăciune de adorare am poposit pușin, în fața perdelei dinlăuntru, care trebuia să se deschidă spre a putea privi spre slava și desăvîrșirea lui Dumnezeu. Infricoșata slavă din Sfînta Sfintelor, centru lucrării de unde se revarsă în valuri nesfîrșite harul lui Dumnezeu pentru întregul univers.

Sfînta Sfintelor. În exclusivitate, perdeaua este tot Hristos. Locul unde intră numai Marele Preot. Perdeaua despărțitoare trebuie dată laoparte numai de El. Hristos este Marele nostru Preot. El S-a oferit de bună voie să facă marea lucrare de salvare a omului, plătind prețul vieții tale. El a rostit alegera; „Iată-Mă viu să fac voia Ta, Dumnezeule“. La moartea Sa, cînd a rostit cuvintele: „S-a sfîrșit“ s-a rupt perdeaua despărțitoare de sus în jos. Credincioșii nu mai sînt izolați de tainele cerului, ei nu mai sînt despărțiți de locul slavei lui Dumnezeu; Hristos a dat perdeaua laoparte și omul poate fi părtaș de slava lui Dumnezeu.

Chivotul scînteiază, acoperit de heruvimi care străjuiesc Legea sfîntă, expresie a caracterului lui Dumnezeu și cod legal de dirijare în armonia universală.

Drumul este liber. Sechina dumnezeiască ce luminează în întunericul păcatului poate fi văzută de om. Prin moartea Domnului Hristos, pretențiile legii au fost pe deplin satisfăcute. Salvarea și glorificarea omului a fost posibilă numai prin jertfa adusă și consumată pe deplin. Harul operează într-o nouă formă asupra păcătosului. Într-o zi, vom putea vedea pe deplin toate binecuvîntările lucrării făcute de Isus în Sfînta Sfintelor.

Duh divin, atinge ochi noștri ca să putem vedea valoarea jertfei lui Isus, care în mare gingășie și iubire ne-a salvat de sub tirana putere a păcatului și a morții!

Cu toată măreția simbolurilor din sanctuar, noi credincioșii nu putem înțelege pe deplin solemnitatea lor. Dar acestor obiecte și simboluri materiale

li se adaugă ceva ce nu poate fi înlocuit de nimic altceva. Aceasta este iubirea, simpatia și pasiunea scumpului nostru frate cel mare, Isus.

Aceasta este realitatea cea vie, care se adaugă măreței simbolistici a Sanctuarului Veciului Testament. Numai iubirea pornită din inimă, dintr-o inimă ca cea a Tatălui Ceresc, „care a iubit lumea atît de mult încît a dat pe Fiul Său“ și numai dintr-o inimă ca a Mintuitorului care „a iubit pe ai Săi pînă la capăt“, putea să izvoarscă executarea Planului Mintuirii pentru om. Isus a învățat prin suferință să asculte și să slujească omenirea. El a slujit pînă la moarte, și încă moarte de cruce. Să cerem ca Duhul Domnului să atingă sufletul nostru pentru ca să cunoaștem pe Mielul lui Dumnezeu, ca jertfă, apoi, ca Mare Preot care mijlocește și pledează cu dragoste în favoarea mîntuirii noastre.

Cu mult timp în urmă, Domnul Dumnezeu a căutat să-i învețe pe oameni adevărurile despre Hristos. Intreaga inspirație, pornind de la porțile Edenului, este întrefesută cu profesii, simboluri și descrieri despre Mesia. În marea Lui operă Hristos, este și preot după „rînduiala lui Melhisedec“. Este nepotrivit a se face atîtea discuții controversate și speculații despre Melhisedec. Cele spuse despre el, ne arată în mod neîndoios faptul că este prezentat ca un prototip al lui Mesia. El este prezentat ca un om obișnuit, om din popor; totuși a fost împărat al Salemului. Sceptrul guvernării sale, nu era sabia. La curtea lui stăpînea neprihănirea și pacea. Acest pios împărat al Salemului, a binecuvîntat pe credinciosul patriarh Abraam, întors victorios din lupte. I-a dat piine și vin, ca să sigileze legămîntul dragostei și al păcii. Chiar dacă cronicarii vremii n-au înregistrat numele său în genealogia succesiunii, Melhisedec a fost Impărat și Preot, care a fost „asemănat cu Fiul lui Dumnezeu“. Rînduiala slujirii lui Melhisedec arată spre Hristos. Era și ea în legătură cu bunurile viitoare“. — Hristos ca Marele

nostru Preot face legămînt cu supușii Săi prin credință. Inima Lui bate cu simpatie pentru oameni și poartă asupra Sa întreaga durere omenescă.

El a „fost dat“ pentru noi și El a desăvîrșit posibilitatea mîntuirii noastre.

Un gînd de mare viziune a avut artistul care L-a pictat pe Isus atîrnat între cer și pămînt cu o mîină în norii cerului și cu cealaltă mîină îndreptată către frații Săi, fiii oamenilor din această lume. Tablou atît de sugestiv și de real. Hristos cu mîina Sa divină, a apucat tronul lui Dumnezeu, și cu cealaltă mîină ține pe cei credincioși, și-i atrage către cer. El a zis: Vin să vă duc la Tatăl. Vreau ca acolo unde sînt Eu să fiți și voi“. El va zice: „Iată-i pe cei pe care Mi ia-i dat Tată. Ei sînt ai Tăi în veac de veac“. Preotul nostru, strînge pe frații Săi de pe pămînt la inima Sa. El este singura legătură între om și Dumnezeu. El este și Dumnezeu și om, de aceea poate să ne și mîntuiască în chip desăvîrșit“.

Primului preot al lui Dumnezeu, Melhisedec, îi lipsea genealogia. Nici părinții săi nu apăreau. Umil, anonim dar consacrat lui Dumnezeu, binecuvînta ceea ce aproba Dumnezeu. El slujea oamenilor. Tot așa a venit și Hristos: „A venit la ai Săi dar ai Săi nu L-au primit“. Totuși El a slujit și a căpătat prin jertfa Sa dreptul ca să slujească. El este de drept, Salvatorul, Mijlocitorul și Mintuitorul nostru. Și totuși, noi sîntem chemați ca să-L iubim liber și de bună voie. El ne cheamă: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați. Eu vă voi da odihnă“. Nobilă chemare; ce ascultare va primi oare?

Domnul a așteptat ca vechiul Izrael să-I fie ascultător și recunoscător. El aștepta de la fiecare credincios ca și de la cei dinții născuși să fie credincioși legămîntului.

Dar regretabilă surpriză: ei s-au dovedit necredincioși. Experiența cea zguduitoare este cea de la Sinaî. Moise era pe munte. Se ducea să mijlocească, să se roage pentru popor.

În vale poporul cerea vițelul de aur. Și le-a fost dat. Aaron, a jucat rolul de a le netezi drumul spre un grozav păcat; păcatul părăsirii lui Dumnezeu și aderarea la cea mai josnică idolatrie. Ei au adorat vițelul de aur.

Păcatul lor a provocat izbucnirea celei mai crunte minii din partea lui Moise. Păcatul lor strigător l-a făcut să arunce tablele legii. Fapta este grozavă, dar a fost motivată; Dumnezeu nu ține în seamă ca păcat această faptă a servului Său. Moise însă sfărâmă idolul. Dispoziția lui a fost executată. Poporului vinovat i s-a dat să bea leșia făcută din cenușa zeului spurcat. Astfel ei au ajuns închisoarea însăși a idolului și nelegiuirii lor. Și totuși Moise zice: „Cine este de partea Domnului? Păcătoșii vinovați stăteau îngroziți și tăceau. Dar, între aceștia, se găsea o seminție care arătase loialitatea și credincioșia în aceste împrejurări seducătoare. Aceasta era seminția lui Levi, care s-a strins în jurul lui Moise. Servul lui Dumnezeu, s-a rugat, a mijlocit pentru popor și pentru Aaron. Domnul a iertat poporul Său, l-a iertat și pe Aaron. Din considerente pe care numai Domnul le poate cunoaște și accepta, i-a acordat și lui Aaron fiul lui Levi iertare și i-a încredințat mai departe preoția.

Preotul trebuie să aibă multă înțelegere față de rătăcirile ființei omenești, el trebuie să le procure cu deosebită simpatie balsamul alinării divine, dar trebuie să evite tot ce i-ar putea face ca să fie necredincioși sau să apuce pe căi greșite.

Alegerea preotului este lucrarea exclusivă a cerului. Nici un om nu alege pe preotul lui Dumnezeu. Lui i se face chemarea și el trebuie să fie dispus s-o primească. Scriptura spune despre Domnul: „Hristos nu și-a luat singur slava, de a fi Mare Preot“. „Nimeni nu-și ia cinstea aceasta singur“. Hristos ar trebui să fie considerat ca veșnic la ușa acestei preoții. „El este sfințit Domnului“. Toți cei care slujesc Domnului drept preoți, trebuie să aibă

această siguranță a chemării divine. Nu există un sacrilegiu mai mare decât ca omul să-și ia slujba — și mai ales o slujbă de preot — singur. Este o stare de mare decădere când cineva se crede vrednic pentru aceasta, și uzează de căi și mijloace neîngăduite ca să fie în slujba Domnului. Nimeni nu ar trebui să se recomande sau să recurgă la căi omenești a influența aceasta. După ordinea cerească a chemării divine, chemarea se face pentru slujire, pentru jertfă, chemarea este pentru Golgota și pentru cruce. Când aceste perspective se arată, cei nechemăți, părăsesc pe Isus, găsesc motive de a părăsi lucrul lor, și alegă să se aranjeze în altă parte. Fiii lui Levi au rămas acolo unde Dumnezeu hotărîse. Ei au continuat să străjuiască în jurul chivotului în tot timpul pribegiei lor prin pustie.

În țara făgăduinței, preoții nu posedau nici o proprietate. Soarta lor era aceea a peregrinilor. Tot așa a fost viața pămîntească a Domnului Hristos. Nu a avut nici pământ, nici aur, nici argint, și nimic din bogăția materială a acestei lumi, deși El era Creatorul tuturor lucrurilor. Răsplata Lui era în satisfacția ce o afla în slujirea Lui Dumnezeu și slujirea semenilor Săi, pe care i-a slujit pînă la sacrificiu total.

Aceasta ar trebui să fie soarta fiecărui slujitor. Când i-a trimis El le-a spus: „Să nu luați nici aur nici argint în brăile voastre...“ Când s-au întilnit la ora de experiențe și rapoarte au fost întrebați: „Ați dus lipsă de ceva? Ei au putut răspunde fericiți: „De nimic Doamne“. În Leviticul capitolul 8, este redat decretul dumnezeiesc și ceremonia pentru punerea deoparte a preotului. El era luat prin „alegere“ și „adus“ pentru slujire. Hristos de asemenea a fost capturat de iubirea incomensurabilă a Tatălui ceresc, care L-a cuprins în mod total și veșnic și a venit ca să slujească. Preotul pămîntesc trebuia să se dezbrace pe sine, și să fie îmbrăcat și curățit. Binecuvîntatul nostru Domn, Isus Hristos, S-a dezbrăcat pe Sine de gloria cerească și

S-a îmbrăcat cu îmbrăcămîntea noastră păcătoasă, care a schimbat-o prin ascultare, iubire și jertfă.

Garderoba preotului, îmbrăcămîntea sa, trebuia să exprime „slava și frumusețea“ desăvîrșită a instrucțiunilor divine, care erau pline de farmec și simbol. Desăvîrșirea era zugrăvită prin Hristos.

Materialele acestei îmbrăcămîni, nu rețin privirile. Ele arată spre Isus, Fiul Mariei. Inul cultivat cu grijă și migală, pregătit cu trudă pînă la firul răsucit și apoi la pînză, și înșfîrșit croit și cusut. Însemnătatea lui simbolică este plină de importanță pentru cei care trebuie să ne lăsăm prelucrați de puterea Cuvîntului și a Duhului Sfînt, pentru a sluji Domnului în biserica Sa, iar apoi în „curțile cerești“. — O Doamne fă ca sufletele noastre să înțeleagă aceste sublime descoperiri.

Maestrul artist a format totul cu o îndemînare cerească. Culori splendide ale curcubeului au fost țesute în pînza care servea la îmbrăcămîntea preoților și la împodobirea Cortului Întîlnirii. Îmbrăcămîntea de în curat trebuia să acopere pe Aaron, de la umeri pînă la picioare. Eșarfă brodată pentru gîtul său și mitra pentru capul său. Toate acestea erau din albul cel mai curat. Acestea zugrăveau pe Hristos. Bunătatea era temeliea vieții sale. Preotul nostru ceresc a îmbrăcat pe om cu dreptatea. Peste îmbrăcămîntea de în, o manta azurie țesută dintr-o singură bucată, lungă pînă la genuchi, de culoare „albastră“ care nu trebuia să fie ruptă niciodată. Ascultarea nu trebuie să fie întreruptă niciodată.

Pe poalele acestei mantii erau cusuți ciucuri și clopoșei. Să ascultăm înnul cîntat de clopoșei. Ei erau turnați din aurul cel mai curat. Fiecare clopoșel cîntă un limbaj armonios. Simbol de credință și dragoste. Preotul se mișca făcînd slujba în sfînta, și corul clopoșeilor intona pentru toți vestea cea bună a vieții, a liberării și a siguranței. „Cînd va intra în locașul cel sfînt înaintea Dom-

mului, și când va ieși din el, se va auzi sunetul clopoștelor.

De pe Muntele Măslinilor, Marele nostru Preot, a intrat și S-a înfățișat Tatălui Său, și Tatălui nostru. Clopoștii de aur ai Cincizecimii au adus cea mai melodioasă cântare. Ascultarea Preotului nostru a dat cea mai bogată și cea mai dulce mărturie în copiii Săi pe care Duhul Sfânt îi poate face părtași la lucrarea Lui pe pământ și la fericirea cerească.

Asupra mantalei de safir, s-a așezat efodul. Acest șorț dublu ajungea până la genunchi pe față și pe spate. Era șorțul servirii. Numai ascultând în totul de Hristos, preotul poate să slujească păcătoșilor în mod satisfăcător. Hristos a venit ca să slujească. Efodul era legat de umerii săi prin două legături împletite în formă de giuvaier. Pietrele de onix ne vorbesc de puterea lui. Pe suprafața tare a acestor pietre, au fost săpate numele seminițiilor lui Izrael. Simbolul arată că Hristos, Marele nostru Preot, poartă pe umerii Săi, oile turmei Sale, pocătte și credincioase, care au fost salvate de la pierzare și păcat. Pietrele de onix prinse în aur și așezate în șiruri, ne vorbesc despre: Mînguire! Incurajare! Putere! și sprîjin. Mintuitorul ne-a scris acolo și ne poartă acum pe umerii Săi de Mare Preot.

În jurul efodului, se lega brîul de aur, cu aspectul culorilor curcubeului. Această cingătoare era în jurul inimii. Ioan a văzut pe Marele Preot, care, „semăna cu un Fiu al omului, încins la piept cu un brîu de aur“.

Toate aceste părți ale îmbrăcămînții preotului erau pentru suținerea frumosului pieptar, pe care Bețalael l-a lucrat cu artă și iscusință deosebită.

Materialul folosit arată omenescul Fiului lui Dumnezeu. Forma lui, un pătrat care era măsurat cu o mînă omenească. Mîna, este mîna lui Hristos. El a zis: „Te-am săpat pe palmele Mele!“ El este arătat în profeție ca Cel care ține în mîna Sa, cele șapte stele, simbol al servilor lui Hristos. Aceasta este o mînă sigură.

Prinde curaj, și încrede-te acestei mîni tari și sigure, din care nimeni nu te poate smulge.

Pieptarul o piesă pătrată lucrată în chip iscusit; cu marginile îndoită înconjurată cu tivuri aurite. Cite trei pietre de fiecare parte, cu simboluri și valori veșnice. Aceste nestemate vor străluci și în cetatea sfîntă — Noul Ierusalim, care va fi de formă pătrată. De asemeni tabăra lui Izrael era tot de formă pătrată. Fiecare seminiție era înscrisă pe una din pietrele pieptarului. „Sămînța lui Abram“ cuprinde neamul celor mîntuiți prin credință. Marele Preot ne are pe inima Sa. Fiecare piatră are valoarea și însemnătatea ei. „Piatra“ însemnă Hristos.

Harul Marelui nostru Preot poate transforma insul de lut, în sfînt al lui Dumnezeu. După cum piatra de mare preț este formată, cristal cu cristal care s-au solidificat, așa oamenii pot să fie schimbați, și întregiți în ființa lor spirituală pînă cînd ajung fii ai lui Dumnezeu, candidați la viața veșnică în Împărăția harului Domnului Hristos.

Preotul sfințit era pus deoparte pentru slujire. Uleiul era turnat pe capul lui. Singele jertfei berbecului era pus pe urechea sa, pe degetul cel mare de la mînă și de la piciorul marelui preot. În felul acesta el trebuia să audă, să lucreze și să umble, ca să slujească păcătoșilor. Jertfa aceasta reprezintă pe Hristos. Singele Lui trebuie să atingă toată ființa și lucrarea servului lui Dumnezeu.

Isus, cu brațele deschise, binecuvîntează și așteaptă întoarcerea fiului risipitor, El cheamă continuu; mișcă și îndrumă pe servii Săi să servească. Cei credincioși sînt obiectul principal al păstoriei noastre. Pe ei trebuie să-i căutăm.

Și acum, să ațintim privirea la Isus, la Marele nostru Preot. El mijlocește pentru noi, templul unde slujește este larg deschis, și mijlocește cu suspine negrăite pentru mine și pentru tine iubite cititor. El ne poartă pe inima Sa iubitoare.

J. TACHICI

DIALOG DESPRE SINCERITATE

(urmare din pag. 2-a)

„Această trăsătură nobilă de caracter, această deprindere importantă din viața unui om trebuie să apară din frageda copilărie, în raporturile din cămin, dintre fiu și tată, dintre fiică și mamă. Inteleptul Solomon spunea: „Buza care spune adevărul este întărită pe vecie, dar limba mincinoasă nu stă decît o clipă“ Prov. 12 19. Cînd datoria este împlinită la fiecare pas, cînd drumurile vieții sînt curate, cînd tovărășiile sînt alese, atunci părinților nu li se ascunde nimic, viața copiilor lor le stă deschisă ca o carte, gata să fie cetită și pot atunci să ofere, cu fiecare problemă nou ivită în relațiile copiilor lor, sfaturile cele potrivite. Unui elev sincer profesorul îi va oferi toată încrederea lui, tot interesul său și chiar cînd împrejurări neprevăzute îl găsește pe elev nepregătit, adevărul cîștigă totdeauna dar minciuna, chiar dacă oferă în aparență — pentru moment doar — un refugiu, acesta este pînă la urmă înșelător și degradant. Cred că ai citit în Biblie cazul cu Anania și Safira — din Faptele Apostolilor cap. 5 1-11 — și ai cugetat atent la întîmplarea atît de tragică raportată de evangelistul Luca. Ce ai de spus despre ei?“

— „Da am fost chiar profund mișcat de judecata lui Dumnezeu cu niște oameni, în aparență credincioși, dar care au încercat să înjumătățească adevărul. S-au dovedit nesinceri, lipsiți de suficientă demnitate într-un moment cînd trebuia să se vadă în urmașii lui Hristos niște oameni deosebiți în vorbe și fapte“.

— „Adevărat ai judecat; unii sînt ispititi să creadă că pot minți și pe Dumnezeu așa cum mint pe prietenii lor, dar se înșală. Putem spune o minciună cu mare ușurință. Putem înșela pe cineva prin tăcerea noastră. Putem folosi exagerările sau putem da o greșită interpretare a adevărului. Alții vorbesc despre „minciunile convenționale“, dar adevărul este unul singur care trebuie să stea care este curat în el însuși. Numai acea haină este curată care n-are nici o pată și numai acela va sta cu Domnul Isus, în gura căruia nu s-a găsit minciuna“ Apoc. 14,5.

Am cetit povestea unui om bogat care avea trei fii și care era interesat să știe ce vor face copiii lui cu averea, după moartea sa, și de aceea i-a pus la încercare.

— „Iată aici o sumă de bani egală pentru fiecare dintre voi. Am o singură rugăminte. Duceti-vă și cumpărați ceva ce poate să umple în întregime camera aceasta. Împliniți-mi dorința pînă mîine dimineață“.

Primul dintre băieții a cumpărat un balot imens de paie dar cînd l-a

desfăcut n-a reușit să umple camera și a rămas foarte dezamăgit.

Al doilea a strâns o mare cantitate de scaieți de toate culorile, dar cînd i-a desfăcut n-a putut să umple camera cu pricina decît pe jumătate.

Băiatul cel mic, întrebă cum a rezolvat problema, a răspuns: „Cu jumătate din suma primită am cumpărat pîne pentru un copil flămînd iar cu cealaltă jumătate o lampă pentru o văduvă săracă care locuiește singură într-o colibă întunecoasă. Iat-o!” și scoțînd-o din pachet o aprinse și lumina pornită de la lampa cumpărată pentru văduvă a strălucit fiecare colț și a umplut astfel întreaga încăpere a neștătorului.

Lumea nu are nevoie de paie uscate și nici de scaieții minciunilor convenționale sau al adevărului înjumătățit; are nevoie de lumina unei vieți nobile, de influența unui caracter sincer și curat, care să se reverse ca o binecuvîntare prețioasă și să umple viața goală a multora din jurul lor.

Nu știu din poezia cărui poet am reținut următorul vers și care exprimă ținta omului sincer:

„Tu cauți frumosul și ce-i adevărat;

Că-n jur e și lumină...și noapte s-a lăsat,

Spre rele nu te-ndreaptă, nu bijbii-n zadar.

Spre Domnul tu privește, fii demn de al Său har

Căci căutînd viața, primești viața-n dar.”

Dacă ne vom dezvolta cum s-a dezvoltat Daniel în casa părinților săi din Iudeia, studiînd Cuvîntul lui Dumnezeu, lucrările Sale minunate și învățînd lecțiile de credincioșie și sinceritate vom putea sta cu fața senină în fața oricui.

Privește pe sincerul Natanael, retras în liniștea naturii plecat în rugăciune în spatele unui pom. Avea nevoie de ajutor divin să rămînă demn într-o lume plină de prefăcătorii. Și Domnul Isus i-a subliniat gestul cu cuvintele: „Iată un Izraelit în care nu este viclesug”; și i-a oferit și perspectiva: „vei vedea cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și pogorîndu-se” Ioan 1,47.51.

Admiră pe Domnul Isus pe drumul de la ieslea din Betleem pînă la Ghetsemani și vei constata că... „El n-a făcut păcat și în gura Lui nu s-a găsit viclesug...” 1 Petru 2,22.

La aceasta am fost chemați ca să călcăm pe urmele lui Isus. „Fiecare să spună aproapelui său adevărul: „judecați în porțile voastre după adevăr și în vederea păcii”; și nu așa cum constata profetul Isaia: „Adevărul s-a poticnit în piața de obște și neprihănirea nu poate să se apropie...”! El vrea să fim ca unul din cei zece credincioși din rugăciunea lui Knox: „Dă-mi Doamne zece prieteni care să iubească adevărul și să urască minciuna și voi aprinde lumina Adevărului în orice colțisor de lume...” Așa să ne ajute Domnul Isus, Promotorul Adevărului.

C. ALEXE

RESPONSABILITATE

A. Doroftei

Din cele mai vechi timpuri și pînă azi una dintre marile dorințe ale oamenilor a fost aceea de a cunoaște lucrurile care nu s-au întîmplat, zilele ale căror zori nu s-au ivit. Insuși psalmistul David avea o asemenea dorință: „Doamne, spune-mi care este sfîrșitul vieții mele, care este măsura zilelor mele...” (Ps. 39,4). Problema se pune însă și mai pregnant atunci cînd este vorba despre cei ce abia au venit pe lume. Viitorul este o taină. Cîți ani va trăi și ce va ajunge acest copil? Desigur prin îngrijire, alimentație rațională, aer și soare, micuței făpturi îi este asigurat un bun și promițător început. Sănătatea constituie un prețios capital neînchipuit de mare din care posesorul lui va putea cheltui intens pentru marile probleme ce i le va impune, în legătură cu dezvoltarea propriului lui viitor.

În legătură cu ce va ajunge acest copil, desprind din cartea „Arta de a Trăi” a prof. M. Tièche următoarea sugestivă relație. Autorul a stat de vorbă cu un grup de copii. Între alte lucruri a pus citorva în mod individual întrebarea: „Tu ce vrei să fii în viață”? „Eu”, răspunde unui „am să mă fac inginer. Așa mi-a spus mama”. La aceeași întrebare un altul răspunde: „Eu am să mă fac doctor. Așa mi-a spus mama”. „Si tu” se adresează dînsul unui băiețuș cu o înfățișare mai aparte, „tu ce vrei să ajungi în viață”? „Eu n-am să ajung nimic. Așa mi-a spus mama”.

Oare idealurile și gândurile mari n-au nici o influență asupra copiilor și asupra viitorului lor? Din experiențele pe care le cunoșc precum și din lumina și experiența autorului Cărții Proverbele: „Învăță pe copil calea pe care trebuie să o urmeze, și cînd va îmbătrîni nu se va abate de la ea” trag neîndoioasa concluzie că acei ce se ocupă de educația unui copil — și aceștia sînt în primul rînd părinții și mai apoi școala: au un caracter, în majoritatea cazurilor, determinat în ceea ce privește viitorul acestor copii, care dacă vor fi bine îndrumați vor fi nădejdea și bucuria de mîine. Pentru a da o îndrumare și o învățătură minunată Domnul are o discuție cu apostolul Petru. Ea este amintită în Evanghelia după Ioan la cap. 21,15.

„După ce au prințit, Isus a zis lui Simon Petru: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești tu mai mult decît aceștia”? „Da, Doamne”, I-a răspuns Petru „Știi că Te iubesc”. Isus i-a zis: „Paște mielușei Mei”.

Probabil că niciodată nu a fost dat cuiva vreun mandat mai important și mai solemn ca acesta. Petru slujea pe Domnul. Iar pentru a sublinia însemnătatea marelui încredințării și pentru a arăta că

de scumpi îi sînt acești „mieluși”, Mintuitorul îl întrebă: „Mă iubești tu mai mult decît aceștia”? Care ar fi răspunsul pe care l-am da noi? „Dacă, da, atunci să știu că mijlocul de a ne arăta iubirea față de Domnul printre altele este și acesta să primim cu toată seriozitatea și hotărîrea problema hrănirii, creșterii și dezvoltării acestor tinere vîrstare.

Într-un anumit înțeles copii sînt un fel de talanți ce ne-au fost încredințați. Așa cum în pilda cu talanții rezultatele sînt diferite, la fel și în cazul copiilor; unii părinți prin rivna și devotamentul lor duc aceste gingașe făpturi la maximum de pregătire și înflorire. În oamenii luminați de mîine, ei au sădit, pe lîngă dezvoltarea minții, iubirea de oameni și conștiința datoriei. Aceștia sînt cei ce au realizat prin mari și susținute eforturi, printr-un total devotament marelui cauze a educației, cei zece talanți. Iar alții, prin neștiința și prin totală indiferență îngroapă în pămînt. Din nenorocire, ca și în agricultură rezultatele se văd tirziu. Unul rodește treizeci, altul șazeci, altul o sută...și altul rodește un spic sterp. Cît timp copiii sînt mici, deosebirile sînt mai greu de observat: toți aleargă după fluturi, înalță zmeul sau se joacă în țărîna. Maturitatea însă dă la iveală din nefericire prea tirziu — toate lipsurile, greșelile sau neglijențele educației. În timp ce unii mînuiesc cu strălucită competență bisturiul sau complicate mașini, ori strălucesc la catedră sau în viața societății ca adevărate caractere, alții se pierd în întunericul neștiinței, îngroapă uneori poate chiar de nepriceperea sau nevoiața acolora care i-au adus pe lume. M-au fermecat cîndva gândurile luminoase și adine umane a unei distinsse și inspirate scriitoare care zugrăvea cu durere realitatea tristă a ireparabilelor greșeli ale educației. Dînsa spunea cam așa: Pe cărările obișnuite ale vieții sînt mulți oameni care duc cu răbdare povara muncii lor zilnice dar care au anumite talente, care, dacă ar fi fost puse la lucru, i-ar fi făcut egali cu oamenii cei mai onorați ai lumii”.

„Petre” — zice Domnul: „mă iubești”? Dacă da atunci PAȘTE mielușei Mei”.

Pun întrebarea: De ce a durat sclavia mîinii? și de ce evul întunecat a durat așa de mult? Desigur a lipsit ceva; a lipsit lumina care dă puțința ca lucrurile să fie văzute așa cum sînt. A lipsit lumina care luminează pe orice om venind în lume. Fără îndoială, au fost unele străfulgerări de lu-

mină atît în antichitate cît și după aceea, dar în afară de acestea, au existat, ca o crudă realitate, cele relatate de prorocul Isaia: „Iată întunericul acoperă pămîntul și negură mare popoarele”. Isa. 60.2. Atotcuprinzătoarele cuvinte „paște mielușei Mei”, sînt un imperativ și ele cuprind totalitatea acelor care trebuie să fie obiectul grijii și stăruinței noastre neobosite. În primul rînd părinții sînt chemați, așa zice chiar somați, să-și facă datoria.

În cele ce urmează vrem să ilustrăm ce înseamnă o datorie împlinită.

Cu ceva mai mult de anul 1135 înainte de Hristos (data la care s-a născut Samuel), o femeie plîngea nemîngîiată. Numele ei era Ana. Dorința fierbinte a sufletului ei era să aibă un copil de parte bărbătească. Din cele relatate în cartea lui Samuel — strălucitul nume al viitorului ei fiu — se vede clar cătă decădere morală stăruia în societatea de atunci. Asistăm la o adîncă scorbire a idealurilor, a virtuților. Dezamălit se întinse ca o peciugine și cuprinsese pînă și tagma profeției de pe vremea aceea. Ana clootea de dorul unei reforme, ardea de dorința de a descătușa viața din robia atîtor ticăloșii și patimi. „Dacă îmi va da Domnul un copil de parte bărbătească” se ruga ea „atunci îl voi închina... îl voi dedica, cu alte cuvinte, lucrării de redresare spirituală a societății. Și Ana, transmite prin singele ei, prin frămîntările și emoțiile ei, copilului ce avea să se nască, elanul și dorul după o primenire socială precum și dezgustul și ura față de decadența acelei epoci. Și de îndată ce copilul ei s-a născut, Ana îl hrănește cu drag la pieptul ei, la acel piept străbătut de atîția fiori, înfierbîntat de atîtea idealuri. Îngrijorarea și revolta pe de o parte, credința în triumful unei mari cauze pe de alta, asaltează, frămîntă, inundă inima ce bate în pieptul la care se hrănește și crește micuțul Samuel, omul, reformatorul de mîine, — care se va ridica dîr, implacabil asemeni unui soare în răsărit care alungă întunericul și care prin forța căldurii și luminii sfîșie negurile ce întunecase și strîmtase orizontul discernămintului spiritual al respectivei epoci.

„După ce l-a întărcat”, Ana l-a dus la templu. Templul constituia în vremea aceia singurul lăcaș de lumină și cultură. Și Ana dorește ca el să fie luminat, ca el să fie educat și pentru nevoile prezente ale timpului său.

Toată copilăria lui Samuel este strălucitor împodobită de virtutea ascultării. Sînt îndeobște cunoscute cele raportate în capitolul trei din înția carte a lui Samuel. De trei ori în puterea nopții el se scoală și se duce la Eli și-i spune: „Iată-mă, căci mai chemat”. „Nu te-am chemat, întoarce-te și te culcă”, îi răspunde de fiecare dată Eli. Într-un tîrziu însuși Eli își dă seama că acest copil este un copil pro-

vidențial, este „un chemat”. Datorită ascultării sale, orice chemare a datoriei față de Dumnezeu și de aproapele își găsește o dreaptă și strălucită împlinire. Anii tinereții și bărbăției îl găsesc pe Samuel lucrînd neobosit la traducerea în fapt a acelor reforme și idealuri care au frămîntat și au făcut să palpite cîndva inima mamei lui, inima Anei. El este hărăzit să dea viață și să aducă la o strălucită realizare toate acele nelîncipuit de frumoase idealuri pentru binele, fericirea și luminarea societății în care și pentru care a trăit.

Samuel este un întemeietor de școli, judecător și îndrumător al lui Izrael. Ascultarea de glasul conștiinței și al datoriei alcătuiește țeșătura întregii lui vieți. În 1 Sam. 15.22 îl găsim stînd de vorbă cu însuși Saul, împărat la acea vreme pe un ton hotărît și autoritar el îi spune lui Saul: „Îi plac Domnului mai mult arderile de tot și jertfele decît ascultarea?... Ascultarea face mai mult decît jertfele”. În felul acesta Samuel așază virtutea ascultării mai pe sus de cele mai deosebite și mai costisitoare ritualuri. Apoi el adaugă (vers. 23): „Neascultarea este tot atît de vinovată ca ghicirea, și împotrivirea nu este mai puțin vinovată ca închinarea la idoli și terafimi. Fiindcă ai lepădat cuvîntul Domnului te lepădă și El ca împărat”. Atunci Saul a zis: „Am păcătuit, căci... n-am ascultat”.

Așa cum știm, această recunoaștere este tîrzie și ea nu mai poate scăpa viața lui Saul de la dezastru. Ajuns în vârful piramidei prin chemarea și cinstea ce i s-a făcut, el se prăbușește datorită neascultării, datorită împotrivirii. Ce lecție minunată avem de învățat de aici noi cei ce ne numim părinți și purtăm în bratele noastre sau pe inima noastră pe copiii noștri. Nu împrejurările sau vremea vor aduce împlinirea favorabilă a năzuințelor noastre privoitoare la creșterea copiilor noștri, ci numai educația. La fel cum dezvoltarea trupului este rezultatul asimilării hranei de toate zilele, la fel caracterul, personalitatea, este rezultatul hrănirii spiritului cu „tot ce este adevărat”, cu „tot ce este vrednic de cinste” cu tot ce este curat”, cu „tot ce este vrednic de iubit”, cu „tot ce este vrednic de primit”. Filip. 4.8. Pasiunea pentru adevăr, pentru lucrurile care aduc cinste înscrînd nume și fapte în istoria dezvoltării omenirii, precum și toate acele lucruri care merită să fie îndrăgite sau să fie primite, adică să facă parte din noi, toate acestea trebuie să fie păstrate ca niște ținte ale educației chiar dacă unele ar părea tot așa de ne-realizabile — cum a pîrut în cursul multor milenii aiungerea omului pe lună.

„Omul e om numai prin educație”. Poate că nu putem să ne ajutăm copiii în descifrarea algebrei sau limbilor străine dar datoria de a-i învăța ascultarea și omnia

ne revine tuturor. De cîte ori în istorie, unii oameni au ajuns în locuri mai înalte, dar ajungerea lor acolo a fost un dezastru atît pentru ei cît și pentru acele popoare în fruntea cărora au stat, așa cum ne-a demonstrat ultima conflagrație mondială.

Și dacă ne gîndim la selava care conturează idealul și dă formă personalității lui Moise, atunci înțelegem — că nimeni din cei de azi nu poate nici să se scuze nici să acuze împrejurările pentru eșecurile în materie de bună creștere atît de des întîlnite. De foarte multe ori noi spunem că există copii răi și copii buni dar aceeași clasificare n-ar fi valabilă și pentru părinți? În materia aceasta e foarte greu și e chiar primejdios să faci aprecieri. Ne vom mărgini totuși să punem sub lupa observației un caz despre care găsim scris în 2 Imp. 2,23—24.

Elisei, profetul Domnului „s-a suit la Betel. Și pe cînd mergea pe drum, niște copii răi au ieșit din cetate și și-au bătut joc de el. Ei ziceau: Suie-te pleșuvule! Suie-te, pleșuvule!... Atunci au ieșit doi urși din pădure și au sfîșiat pătruzeci și doi din acești copii”. Această înspăimîntătoare nenorocire a adus jalea și nemîngîierea aproximativ tot în atîtea familii. Mulți, foarte mulți privesc imprudenta acestor copii ca fiind cauza nenorocirii lor. În realitate adevărații vinovați sînt cei ce plîng în haine cernite acum. De cîte ori n-au vorbit ei batjocoritor despre unele infirmități ale semenilor lor! Și de cîte ori învățăturile prețioase ale lui Elisei au fost luate în deridere? Dacă ei ar fi fost creșcuți într-o atmosferă de cinste și respect, desigur, la vederea omului lui Dumnezeu ei s-ar fi dat puțin înapoi l-ar fi salutat după cuviință, iar, Elisei s-ar fi oprit mîngîind-i, spunîndu-le cîteva cuvinte prietenoase sau rostînd asupra lor o binecuvîntare.

Foarte mulți sînt gata să scuze greșeli care n-ar trebui trecute cu vederea, aducînd slabul argument că făptașii sînt copii. Ei într-adevăr pot fi copii și ca atare au dreptul la bunăvoința și iertarea noastră. Dar mult mai virtuos au dreptul la îndrumarea, la sfaturile noastre.

De foarte multe ori unii biografi fac marea greșală cînd vorbesc despre cineva a cărui viață și lucrare vor s-o analizeze atunci cînd se mărginesc doar la aceasta, ca și cînd relatările lor ar explica, pe baza analizei operei tot ce se poate spune — spre învățătura altora — despre acea personalitate. La unii am găsit lapidara declarație: „s-a născut din părinți săraci, a dus o viață de muncă” etc. etc. O, dar acești părinți au fost săraci tocmai pentru că s-au cheltuit pe ei, au dispărut în anonimat întocmai ca si temelia unei clădiri — care, ascunsă în pămînt, susține de fapt întreaga clădire.

„În cartea Proverbe citim în cap. 22,6: „Învăță pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze și când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea“. Acest verset conține porunca: „Învăță pe copil“. Copilul nu trebuie lăsat de capul lui. În natură avem pilda curățirii viței de vie, tăiatul pomilor și copilul diferitelor zarzavaturi.

În evanghelia după Ioan (cap. 15,2) găsim scris: „Pe orice mlădiță care aduce roadă, o curățește, ca să aducă și mai multă roadă“. Copiii noștri nu trebuie lăsați să se dezvolte oricum. Pentru a aduce roadele ascultării, roadele muncii ordonate, anumite apucături ale lor trebuie tăiate. Adresându-se părinților în legătură cu marile obligații ce le revin în materie de educație Cuvîntul Domnului mai adaugă la porunca „Învăță pe copil“ următoarele: „Și poruncile acestora... să le întipărești în mintea copiilor tăi și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula“. Deut. 6,7.

Cu alte cuvinte la culcare și la sculare când sîntem acasă sau pe drum copilului trebuie să-i vorbești. Și este într-adevăr o artă de a vorbi, de a pătrunde la inima lui în așa fel încît să facă din dumneata cel mai bun prieten al lui.

Mi-aduc aminte de discuția dintre două mame. Una se plîngea celeilalte că copilul ei o plictisește cu o mie și una de întrebări. Celeilaltă cu amărăciune în glas îi răspunde: „Draga mea, cînd băiețelul meu avea timp pentru mine, eu n-aveam timp pentru el; azi am eu timp pentru el, dar nu mai are el timp pentru mine“.

Învățătura este ca un altoi: se prinde de predilectie și aproape exclusiv numai în pomii tineri. Dar altoiul acesta se face una cu pomul altoit. O, de s-ar face una cu copiii noștri altoiul ascultării, altoiul bunătații și al iubirii, atunci ar umple lumea de darurile bunătații și ale omeniei.

Atîția oameni strălucesc astăzi prin cunoștințele lor, poziția sau averea lor. Dar „ceea ce face farmecul unui om este bunătața lui“.

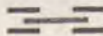
Unul din distinșii noștri profesori referindu-se la primul război mondial spunea: „Dacă ar fi fost pe lume un dram mai mult de bunătațe, atîția tineri ar răsturna cu brațele vinjoase gîla, și n-ar putezî la doi coți în tîrîină“.

Avem în vremea noastră atîtea cunoștințe încît din petrol putem face mătase și omul cu aparatele lui a ajuns să facă importante curceri în lumea stelelor. Pe frumoasa stea a nopții omul a înfipt steagul lui... Și dacă din pămînt, piatră sau petrol omul a făcut lucruri minunate, ce s-ar putea face din materia vie!

Ce dorești tu să devină copilul tău? Și cui îi revine sarcina ca prin eforturi susținute (la culcare, la sculare și peste zi) să încerce uriașă tentativă de a ajunge pînă

la steaua scumpă a vieții tale, la copilul tău? Cine să înfișă acolo asemenea unui steag iubirea? Acest semn al demnității și personalității?

Părinți, ce gânduri frămîntă inima voastră? Care este visul vieții voastre? Într-o bună măsură societatea de mîine va reflecta ceea ce sădiți voi astăzi în copiii voștri. Ascultarea, cinstea iubirea de oameni și de muncă sînt o bună temelie. „Iar dacă clădește cineva pe această temelie, aur, argint, pietre scumpe, lemne, fin, trestie, lucrarea fiecăruia va fi dată pe față“. 2 Cor. 3,12. 13 p.p. Sinteți mîndri că copiii vă poartă numele și chipul. Dar cît de fericită va fi ziua cînd pe lângă aceasta fiul sau fiica voastră va purta noblețea aurului pe care împrejurările și timpul, nici nu-l strică nici nu-l ruginește. Facă Domnul să se îplinească cu ei cuvîntul: „Fiii voștri sînt ca niște odrasle care cresc în tinerețea lor; fetele voastre, ca niște sfilpi săpați frumos, care fac podoaba caselor împărătești“. Ps. 144 12.

IOAN BOTEZĂTORUL

„Un glas strigă: „Pregătiți în pustie calea Domnului, neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeul nostru!“ Is. 40,3.

Olatură a misiunii lui Ioan Botezătorul era aceea de a face o mediere între Dumnezeu și poporul Său, pregătind calea ca Mesia să fie recunoscut și primit.

Solia lui Ioan, precum am arătat, era categorică, fără menajamente. El mostra nelegiuirea, desfrîul, crima ca nimeni altul. El condamna fariseismul și ipocrizia pînă în culetele cele mai subtile. Vocea lui se făcuse auzită și în palatul lui Irod — și aci sfredelă conștiința apăsată a Irodiadei (cumnata lui Irod) cu care acesta conviețuia și de aceea el le adresă cuvintele destul de tăioase: „Pul de năpirci... iată că securea stă la rădăcina pomilor... și pomul care nu face roadă este tăiat și aruncat în foc...“

Nu se poate vorbi despre Ioan Botezătorul, fără a arăta strînsă legătură, între lucrarea sa și lucrarea Celui care trebuia să vină. Acesta pentru că tocmai el era trimis ca să-I pregătească calea.

Pe cînd Ioan prezenta soliile sale celor adunați, soli care deveniseră tot mai interesante, Iudeii nu priveau aceasta cu ochi buni. De aceea, fariseii au trimis pe niște preoți și leviți să iscodească și să se informeze despre cele ce aveau loc la Iordan. Așa că cei veniți de la Ierusalim, cînd au ajuns la botezătorul de la Iordan, l-au întrebă fără nici un înconjur: „Tu cine ești?“

Ioan era deprins cu aceste locuține întrebări și răspunsuri sentențioase: „Nu sînt eu Hristosul!“ „Dar ești Ilie?“ „Nu sînt! — Ești prorocul?“ „Nu!“ „Dar cine ești ca să dăm un răspuns celor care ne-au trimis?“ Ce zici tu despre tine însuși?“

Ioan nu avea alt răspuns de dat iscoditorilor, decît acela, pe care preoții și leviții îl cunoșteau, din Isaia, cap. 40,3. „Eu sînt glasul care strigă în pustie „neteziți calea Domnului și drepte faceți cărările Lui precum a zis prorocul...“ Ioan 1,19—23.

Trimișii au mai pus următoarea întrebare: „Dacă nu ești nici Hristosul, nici Ilie, nici prorocul, de ce botezi?“

„Eu botez cu apă, dar vine altul după mine, care a fost înaintea mea, și care vine după mine, care va boteza cu Duhul Sfînt și foc, El are lopata în mîna Sa, va curăți aria, va aduna grîul în grînar, iar pleava o va arde cu foc“.

Viața lui Ioan corespundea cu solia sa. El trăia simplu și cumpătat, ținuta lui era simplă și nu era stăpînit de mîndrie sau de ambiție deșartă. El privea pe Cel ce vine mai presus decît dînsul. „Eu trebuie să mă micșorez, iar El trebuie să crească“. Spiritul de altruism, și de înțietate datorat altora era solia lui...

A doua zi Ioan, văzu pe Isus venind la el...deși nu-L văzuse niciodată, ci numai auzise de dînsul... arătă spunînd la cei de față ca o recomandare: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii... El este acela despre care vă ziceam“. După mine vine altul... eu nu-L cunoșteam, dar tocmai pentru aceea am venit ca să botez cu apă pentru ca El să fie cunoscut lui Izrael“. Ioan 1,29—34.

Tocmai cînd Ioan dădea această mărturie și făcea cunoscut celor ce se prezentau la botez noile principii de doctrină: „Pocățiți-vă și fiecare să fie botezat pentru iertarea păcatelor“, Isus venea din Galileia la Iordan, — ca să fe botezat și El... Acestu-I nou venit la botez. Ioan nu-I mai desfășoară percepțele sale; ci îi pune o întrebare, cum nu se mai înfîplase cu nimeni altul... „Eu am trebuință să fiu botezat de Tine și Tu vii la mine?“ Mat. 3,14.

Drept răspuns Isus i-a zis: „Lasă-mă acum, că așa se cade să împlinim tot ce trebuie împlinit“. Nu a zis să se îplinească — ci „să împlinim“ ca și cînd cei doi, Ioan și

(continuare în pag. 15)

a) In afara legii.

Niciodată Domnul Isus nu a călcat Legea și totuși El S-a găsit în afara legii. Acuzația mai marilor preoți despre vina Celui nevinovat a început cu mult mai înainte de a fi legat și dus la Sinedriu. Pe muntele Măslinilor, Isus a făcut mai dinainte cunoscut fariseilor și cărturarilor că va fi osîndit la moarte și răstignit pe cruce. Adevăraților Săi judecători de mai tirziu le-a zis: „Cînd veți înălța pe Fiul omului atunci veți cunoaște că Eu sînt“ (Ioan 8, 28). Isus a fost acel etern și mare EU, dar ei au închis ochii în fața acestui mare adevăr hotărîtor. Mai la urmă Isus i-a întrebă: „Cine din voi Mă poate dovedi că am păcat?“ Sau cine poate mărturisi că am păcătuit? (Vers. 46).

La această cercetare și judecată în public, sub cerul senin, nu s-a auzit nici o voce de la

din morți pe prietenul Său Lazăr din Betania, Caiafa, capul bisericii și al Sinedriului a condamnat pe Isus la moarte cu justificarea: „Că este în folosul vostru să moară un singur om pentru popor, și să nu piară tot neamul“ (Ioan 11,50). Biblia explică lămurit gîndul său: „Din ziua aceea, au hotărît să-L omoare“ (Vers. 53). Prinderea lui Isus la miezul nopții în Ghetsemani, a fost prima parte a acestei conspirații contra Fiului lui Dumnezeu.

Inconjurat de cei trimiși să-L prindă, și legat Isus a fost condus „în casa marelui preot“ (Luca 22,54), înaintea lui Ana ca să fie mai întii ascultat: „L-au dus întii la Ana; căci el era socrul lui Caiafa, care era mare preot în anul acela“ (Ioan 18,13). Ana nu era marele preot, dar el s-a temut că ginerele său nu se putea compara cu Isus. Acest bătrîn șiret, care a pus la cale moartea lui Isus, a hotărît

potriva celui vinovat. Deut. 17, 6. Acești martori trebuiau să fie ascultați fiecare separat și mărturia lor să fie în acord cu toate detaliile. Cel acuzat era considerat nevinovat atîta timp cît nu era cercetat cazul său, și învinuirea împotriva sa, dovedită. Declarația acuzatului nu se putea folosi în nici un caz contra lui. Nu se putea condamna cineva pe baza propriilor lui cuvinte de recunoaștere.

Al doilea principiu al acestui tribunal era acela că cercetarea cazului trebuia să înceapă cu dovezile în folosul celui acuzat. Urmau apoi martorii acuzării. În caz că vinovăția lui era dovedită, sentința putea fi luată în următoarea zi după terminarea judecării. De aceea procesul principal nu se ținea niciodată cu o zi înainte de Sabat, sau înaintea vreunei sărbători însemnate. După regulă Sinedriul nu a lucrat pînă aci niciodată noaptea.

DIN MOARTE... LA VIAȚĂ

nici un juriu! Nici de la popor și nici de la judecători. Nu s-a găsit nici un martor care să depună mărturie împotriva lui Hristos. Infaibilitatea Sa a dovedit dumnezeirea Sa. Respectul Său față de Dumnezeu s-a arătat prin respectarea Legii Sale. De aceea a și putut spune oricui fără ezitare: „Eu cinstesc pe Tatăl Meu“ (Ioan 8,49). Despre ascultarea Lui de poruncile Tatălui, apostolul Petru mărturisește pămîntului și cerului: „El n-a făcut păcat și în gura Lui nu s-a găsit vicieșug“ (1 Petru 2,22).

Judecata începută pe Muntele Măslinilor s-a continuat între cărturari, farisei și preoți. Isus a dat fără încetare dovadă după dovadă despre natura Sa dumnezeiască. Și cînd a înviat

să-și înfăptuiască planul său. Judecarea oficială a lui Isus a fost compusă din două părți; prima în fața lui Ana în curtea palatului preoțesc, și apoi înaintea lui Caiafa în Sinedriu. Sinedriul era cel mai înalt tribunal al evreilor, împuternicit să judece, dar fără drept de a da sentințe definitive. Spre a deveni executorie sentința Sinedriului, ea trebuia să fie sancționată de autoritățile romane. Acest tribunal bisericesc putea aduce hotărîri numai dacă era complet iar după procedura judiciară în vigoare, propunerea sa era predată guvernului roman.

Principiul de bază în judecarea Sinedriului cerea mărturia a cel puțin doi martori spre a se putea pronunța sentința im-

Pe lângă alte reguli, după legea evreilor, nici un acuzat nu putea fi condamnat cu voturile unificate ale întregului sfat al tribunalului. Cel puțin un vot trebuia să fie de partea celui condamnat. Și cea mai scurtă cercetare a acestui raport despre judecarea lui Hristos ne arată că nici una din aceste reguli nu a fost respectată. Ana a început interogarea arestatului fără a avea vre-o dovadă și mai înainte de a se verifica mărturiile existente. Acest bătrîn viclean nu a luat în seamă nici una din aceste reguli, numai din graba de a osîndi pe Hristos cît mai repede.

(continuare în pag. 15)

Unii dintre apostoli erau încă în viață atunci când epistola către Evrei a fost scrisă și anume, în deceniul al șaselea al primului secol după Domnul Hristos. Erau de asemenea în viață mulți alți creștini care au auzit pe Domnul Hristos predînd, care L-au văzut mergînd din loc în loc. Printre aceștia se găseau desigur unii care fuseseră prezenți la înălțarea Domnului la cer, și care au auzit cuvintele îngerilor: „Bărbați Galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergînd la cer“ (Fapte 1,11).

Domnul Isus a făgăduit că va reveni, iar ucenicii sperau că această făgăduință se va împlini cît mai curînd; dar la data cînd epistola către Evrei a fost scrisă trecuse de acum treizeci de ani și nici un cuvînt nu venise din partea Celui Înălțat. Zadarnic scrutau ei cerul pentru a înțelege vreun semn al venirii Lui. De ce oare nu-și împlinea făgăduința făcută la înălțarea Sa? Ce-l reținea oare?

Biserica nu avea — la data aceea — o clară înțelegere a lucrării de mijlocire a Domnului Hristos, și nici nu priceuseră scopul planului lui Dumnezeu, care cuprindea scurgerea secolelor — ba chiar milenii, pînă cînd El va împlini cele ce a făgăduit. În adevăr, Domnul Isus a menționat unele lucruri care se vor întîmpla mai înainte de venirea Sa, dar cuvintele Lui erau foarte greu de priceput. Credincioșii preferau să se prîndă de cuvintele care se părea că făgăduiau o împlinire nu prea întîrziată a făgăduințelor Lui.

Avînd în vedere iminenta distrugere a Ierusalimului, despre care vorbește Domnul Hristos și despre care El spusese că avea să se întîmple în generația lor, era necesar pentru credincioșii ca ei să fie bine informați cu privire la lucrarea de Mare Preot a Domnului Isus Hristos în ceruri, căci o înțelegere clară a acestei realități, nu numai că ar constitui o explicație a absenței Sale îndelungate, ci ar explica și aboli-

EPISTOLA

rea (desființarea) legii ceremoniale și încetarea serviciilor de la templu. Cum aceste orînduiri fuseseră instituite chiar de către Dumnezeu și erau considerate sfinte, numai Dumnezeu le putea aboli. Deci dacă Domnul Isus a desființat legea ceremonială, era necesar ca El să fie prezentat ca Dumnezeu, să se demonstreze mai întîi divinitatea Domnului Isus. Acest lucru îl face apostolul Pavel, autorul epistolei către Evrei, în primul capitol al cărții:

„După ce a vorbit în vechime părinților noștri prooroci, în multe rînduri și în multe chipuri, Dumnezeu... ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor și prin care a făcut și veacurile.

El, este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui, și care ține toate lucrurile cu Cuvîntul puterii Lui, a făcut curățirea păcatelor, și a șezut la dreapta mării în locurile prea înalte (Evr. 1,1-3).

Aceste versete sînt un sumar al întregii epistole. Ele ne prezintă pe slăvitul Fiul al lui Dumnezeu ca fiind moștenitor al tuturor lucrurilor; Creator; oglindirea slavei lui Dumnezeu; Cel ce ține toate lucrurile; Răscumpărător; Preot-Rege; care stă la dreapta lui Dumnezeu. Ca profet, El vorbește pentru Dumnezeu. El face ispășire pentru păcatele noastre, curățindu-ne; iar ca Rege El stă împreună cu Tatăl pe tronul mării cerești.

VERSETUL 1: „După ce a vorbit în vechime... Dumnezeu“. În lumea teologică creștină și non-creștină sînt mulți care nu consideră scrierile V. Testament ca fiind inspirate. Dacă totuși

unii sînt dispuși a admite existența unei inspirații oarecare, atunci aceasta este de o natură inferioară.

La începutul acestei epistole Dumnezeu este prezent ca Unul care a vorbit în V.Testament, chiar dacă cărțile canonice ale V.Testament se numesc Iov, Isaia, Maleahi, etc. etc. Cuvîntul de avertizare pe care-l găsim în Evrei 12,25 p.p. și care spune: „Luați seama ca nu cumva să nu voiți să ascultați pe cel ce vă vorbește“, își are aplicarea aici. Căci dacă Dumnezeu vorbește prin gura bărbaților din vechime - așa cum este convingerea credinței noastre - atunci, nu Moise, ci Dumnezeu este cel pe care îl resping cei ce nu consideră ca fiind inspirate scrierile canonice ale V.Testament. Despre acest lucru Domnul Isus spune: „Căci dacă ați crede pe Moise, M-ați crede și pe Mine pentru că el a scris despre Mine. Dacă nu credeți cele scrise de el, cum veți crede cuvintele Mele? (Ioan 5,46-47).

Dumnezeu a vorbit prin profeti“, sau cum redau acest verset alte traduceri „Dumnezeu a vorbit în profeti“, ceea ce sugerează înțelegerea realității și anume că Dumnezeu n-a folosit pe profeti ca pe niște instrumente mecanice, așa cum face cel ce cîntă la flaut, de exemplu; ci cea ce Dumnezeu transmitea, buzele omenesti le dădea formă, le îmbrăca în limbaj omenesc.

Dumnezeu a vorbit „în multe rînduri și în multe chipuri“. Ideea ce se desprinde de aici este clară și anume, că descoperirile din vechime ale lui Dumnezeu, au fost date fragmentar și în multe chipuri. El

CĂTRE EVREI

a vorbit în viziuni și prin visuri; vorbind direct din ceruri și a Cărui voce a fost auzită de cei în cauză; scriind cu degetul pe peretele sălii de ospăț al lui Belșatar; printr-o voce liniștită; prin preoți și profeți; prin regi, țărani, păstori; prin animale necuvântătoare, sau prin gura profetului apostat; prin semne în ceruri și pe pământ. Prin aceste mijloace și încă multe altele a vorbit Dumnezeu. Oricare a fost calea pe care El a folosit-o pentru a-și face cunoscuta soliile Sale, trebuie să reținem faptul că El, Dumnezeu a fost Acela care a vorbit. Acest fapt așează scrierile Vechiului Testament la un nivel foarte înalt.

VERSETUL 2 - Dumnezeu a vorbit "prin Fiul Său", sau mai de grabă "în Fiul Său". Acelaș Dumnezeu care a vorbit în vechime profetilor, a vorbit acum în Fiul Său. Acest fapt așează pe Domnul Hristos în rîndul profetilor, ca unul dintre solii și profeții lui Dumnezeu.

Despre Fiul se spune că "L-a pus moștenitor". Unii au interpretat aceasta ca însemnând că va veni timpul cînd Tatăl va lăsa tronul Său și va ocupa un loc secundar, iar Fiul va lua pentru totdeauna conducerea macrocosmosului, universului întreg. Dar aceste lucruri sînt pure speculațiuni nefundamentate. Sînt anumite prerogative pe care Tatăl le-a transmis Fiului, care le exercită, dar întotdeauna, Fiul se va supune Tatălui - deși una cu El, pentru ca El - Tatăl - să fie totul în tot., (1 Cor.15,27-28).

E cazul să insistăm puțin asupra acestei idei teologice. Există mai multe declarații în

Noul Testament, care arată spre faptul că Tatăl a transmis pentru un timp - o serie de prerogative Fiului, dar că aceasta I le va înapoia Tatălui. "Și cînd toate lucrurile îi vor fi supuse, atunci chiar și Fiul se va supune Celui ce I-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți., (1 Cor.15,28). Totuși faptul acesta n-are nimic de-a face cu numirea Domnului Hristos ca moștenitor. Această unire este simpla recunoaștere de către Tatăl, cum că Domnul Hristos Și-a îndeplinit cu succes lucrarea Sa ca al doilea Adam. Primul Adam a dat greș. El, al doilea Adam i-a luat - ca om - locul și este recunoscut de către Dumnezeu, ca fiind moștenitorul legiuit al împărăției ce a fost dată la început lui Adam. Al doilea Adam a înlocuit pe primul și este numit în mod oficial - Moștenitor.

Acest fapt, este totuși cu totul diferit de înțelegerea dintre Tatăl și Fiul ca membrii ai Treimii Divine, prin care Dumnezeu Tatăl, transmite pentru un timp, și Fiul își asumă, unele prerogative, unele puteri speciale, împuternicirea pentru a putea înfrînge neascultarea și apostazia lui Lucifer.

Pentru motive pe care omul nu le cunoaște pe deplin, Domnului Hristos I-a fost dată lucrarea de a se ocupa de Lucifer și de îngerii lui (Apoc.12,7). După cum era de așteptat, Lucifer și îngerii lui n-au putut să se opună Fiului lui Dumnezeu și locul lor nu s-a mai găsit în ceruri.

Această controversă care a fost începută în ceruri, s-a continuat cînd Domnul Isus S-a întrupat și cînd în pustie cei doi - Isus și Satan - s-au

întîlnit față în față. În ceruri, Domnul Isus a biruit pe Lucifer; iar aici pe pământ, chiar în acest trup slăbit și care purta amprenta urmărilor păcatului asupra neamului omnesc, cel rău, Satan, a fost nevoie să se retragă din fața Lui înfrînt.

Evenimentele finale ale acestei controversă spirituale, cînd autoritatea și puterea lui Satan vor fi în cele din urmă zdrobite și nimicite pentru totdeauna, sînt evenimentele la care face referire apostolul Pavel în Cor.15,25-28. Textele acestea sună astfel:

„Dar fiecare la rîndul cetei lui. Hristos este cel dintîi rod; apoi, la venirea Lui, cei ce sînt ai lui Hristos...vrăjmașul din urmă, care va fi nimicit, va fi moartea. Dumnezeu, în adevăr, a pus totul supt picioarele Lui. Dar cînd zice că totul I-a fost supus, se înțelege că afară de Cel ce I-a supus totul. Și cînd toate lucrurile îi vor fi supuse, atunci chiar și Fiul Se va supune Celui ce I-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți.“

În aceste versete, problema ce se pune este folosirea pronumelor - El, Sale, Lui - Celui. Acestea sînt în general interpretate astfel:

„Dumnezeu, în adevăr a pus totul sub picioarele Lui (Hristos). Dar cînd zice că totul I-a (Hristos) fost supus, se înțelege că afară de Cel (Dumnezeu) ce I-a (Hristos) supus totul.

Și cînd toate lucrurile îi (Dumnezeu) vor fi supuse, atunci chiar și Fiul Se va supune Celui (Dumnezeu) ce I-a (Hristos) supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți.

Conform versetului 24, Domnul Hristos "va da Împărăția în mîinile lui Dumnezeu Tatăl., Această expresie este clară și precisă. Versetul 27 este de asemenea clar : „A pus totul supt picioarele Lui“. Acest lucru nu poate însemna altceva decît că Tatăl a pus toate lucrurile sub picioarele Domnului Hristos în conformitate cu declarațiile Fiului lui Dumnezeu : „toată puterea mi-a fost dată în cer și pe pământ“ (Mat. 28,18) ; „Isus,

fiindcă știa că Tatăl Îi dusese lucrurile în mâini (Ioan 13,3); „Tot ce are Tatăl, este al Meu“ (Ioan 16,15); „Tatăl iubește pe Fiul, și a dat toate lucrurile în mâna Lui“ (Ioan 3,35).

În discuția noastră se află data exactă când Tatăl a dat toate lucrurile în mâinile Fiului și nu motivul pentru care El a făcut acest lucru. Este suficient să spunem că în intruparea, suferințele și moartea Domnului Hristos, vedem o anumită lucrare pe care Fiul trebuia s-o aducă la îndeplinire și pe care El avea dreptul să o facă în dublă calitate de Mijlocitor și Judecător. Aceasta incluzând „depunerea autorității și puterii,, (1 Cor.15,25).

Când acest lucru s-a desăvârșit, Domnul Hristos „Se va supune Celui ce l-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți,, (1 Cor. 15,28).

Ca Fiul al lui Dumnezeu, Domnul Hristos este El însuși Dumnezeu, și fiind astfel Creator al tuturor lucrurilor, ele sînt ale Lui ca un drept izvorînd din realitatea faptului că este creațiunea Sa. Când Fiul deci, se spune că a fost făcut moștenitor, aceasta se referă la El ca fiind un nou Adam; iar moștenirea la care se face referire, este Împărăția dată la origine omului, și pe care Adam a pierdut-o datorită păcatului, și pe care Domnul Hristos a răscumpărat-o. „Pămîntul l-a dat fiilor oamenilor,, (Ps.115,16), primul reprezentant al acestora fiind Adam. Când Adam a păcătuit, el a pierdut dreptul său la ceea ce Dumnezeu i-a dat și a devenit străin și călător pe pămînt, în loc să fie Domnul, stăpînul, permanent al lui.

Cu toate acestea, când Adam a păcătuit, planul de mîntuire a început să fie adus la îndeplinire de Domnul Isus Hristos. El a luat locul omului, îndeplinind condițiile vieții stabilite în sfatul cerului, a răscumpărat pe Adam din căderea lui și a devenit al doilea Adam. Îndeplinind toate cerințele, El a devenit și a fost numit moștenitor. După cum omul se unește cu Domnul Hristos, el de aseme-

nea a devenit „moștenitor, prin Dumnezeu,, (Gal.4,7). Astfel, Abraam a devenit „moștenitorul lumii,, și în acelaș fel creștinii devin „moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos“ (Rom. 4,13; 8,17). Făgăduința fericirii este rostită asupra celor „blînzi, căci ei vor moșteni pămîntul,, În final, credincioșii mîntuiți vor auzi cuvintele binecuvîntării veșnice: „Veniți binecuvîntații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii,, (Mat.25,34).

Astfel, cînd se spune că Fiul a fost numit moștenitor a tuturor lucrurilor, înțelesul este în mod simplu acela că Dumnezeu l-a acceptat ca al doilea și noul Adam, ca să ia locul său ca conducător al neamului omenesc, în locul primului Adam care a căzut, și că la El va veni tot ceea ce a pierdut Adam.

Prin Domnul Hristos „a făcut Dumnezeu lumile,,. Cel care a luat locul lui Adam și a fost numit Moștenitor, este Creatorul tuturor lucrurilor. Aducînd la existență lumea, Dumnezeu folosi pe Fiul Său ca intermediar, nu ca ceva pe care Îl folosește ca o unealtă, ci ca unul împreună lucrător cu El.

Faptul că Domnul Hristos este Creator, acest lucru indică o diviziune a activității între membrii Treimii divine. Duhul Sfînt are lucrul Său de făcut, și tot astfel Fiul și de asemenea Tatăl. În planul lui Dumnezeu, El care avea să fie Răscumpărătorul omului, era de asemenea Creatorul său.

Domnul Hristos n-a făcut numai această lume, ci toate lucrurile. „Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El,, (Ioan 1,3). „Lumile“, expresia cu o așă de largă semnificație, nu se referă numai la creațiunea fizică. Ea îmbrățișează de asemenea forțele spirituale și intelectuale din univers, așa cum sugerează Pavel în declarația sa; căci „prin El au fost făcute toate lucrurile care sînt în ce-

ruri și pe pămînt, cele văzute și cele nevăzute,, (Col.1,16). Domnul Hristos, Creatorul lumii fizice, este de asemenea autorul ordinii, legilor din ceruri și de pe pămînt. „Prin El se țin toate lucrurile,,.

Se spune de asemenea că „toate legile și planurile ce dirijează creațiunea și conduce universul, rezidă în El, Cuvîntul cel Veșnic, ca punct al lor de întîlnire,,.

Gîndindu-ne la grandoarea, măreția creațiunii lui Dumnezeu, a nenumăratelor lumi ce se mișcă în spațiu în jurul tronului dumnezeirii, noi putem să căpătăm o concepție mai largă a măreției lui Dumnezeu. Minunat în înțelegiune, cunoștință și putere, trebuie să fie Dumnezeul nostru. Dar dacă aplicăm la univers ceea ce s-a spus despre acest pămînt, și ceea ce în mod evident constituie un principiu general - și anume că „l-a făcut nu ca să fie pustiu, ci l-a întocmit ca să fie locuit,, (Isa.45,18), - concepția noastră ia atunci proporții mai mari. Dacă noi concepem că multe din aceste lumi sînt locuite, că în ele sînt tronuri, domnii și putere (Col. 1,16), adică, ordine și legi cîrmuitoare, și că acestea n-au fost create numai de către El, ci și pentru El, o expresie care face apel la imaginația noastră, și apoi să consideri că acesta este același Dumnezeu care ne-a iubit atît de mult încît a venit în această lume să caute și să mîntuiască ceea ce era pierdut atunci exclamăm plini de admirație împreună cu psalmistul: „Ce este omul, ca să te gîndești la el? Și fiul omului, ca să-l bagi în seamă? (Ps.8,4).

Dumnezeu care a făcut legile universului, care a stabilit legile naturii, a făcut de asemenea și legile care guvernează natura mintală și fizică a omului. De asemenea, El este același Dumnezeu care a dat Cele Zece Porunci, ca un ghid al vieții.

În conformitate cu un plan mai dinainte stabilit, legea care cerea viața celui păcătos, trebuie să aibe ca autor pe A-

cela care mai tirziu avea să sufere pedeapsa pentru călcarea ei. Domnul Hristos, care a dat legea și care cerea ascultarea ei, a fost dispus să se supună condițiilor pe care El le stabilise pentru alții, și la căderea omului în păcat să ia locul lui și să sufere pedeapsa pe care chiar El o stabilise călcătorului Legii. Cu aceste lucruri în mintea noastră, niciodată nu vom acuza pe Dumnezeu de injustiție. El nu cere de la nimeni ceea ce El nu este dispus, gata să facă chiar El. Acest lucru, îl califică a fi în final Judecătorul și Arbitrul destinului nostru.

D. POPA

IOAN BOTEZĂTORUL

(urmare din pag. 10-a)

Isus erau deopotrivă răspunzători de lucrarea aceasta.

Ioan acceptă, și cei doi pășesc în apă. El își aduce la îndeplinire solemnă chemare botezând pe Acela care-l trimisese să boteze. El trebuia să boteze, pînă cînd va veni Acela, peste care Duhul Sfînt se va cobori în formă de porumbel. Isus este cufundat în apă și readus la suprafață. Cerul se deschide și Duhul Sfînt se coboară asupra Celui botezat... Iar Ioan privește și ascultă mișcat comunicarea de sus... „Acesta este Fiul Meu Cel iubit în care îmi găsesc plăcerea... de El să ascultați“. Mărturia lui Ioan este întărită de mărturia de sus. „De El să ascultați“.

Isaia vorbise cu veacuri înainte, atît despre glasul care strigă în pustie, cît și despre semnul care arată spre Mesia, (Luca 3,21—23) după cum este scris în cartea lui Isaia : „Iată glasul celui ce strigă în pustie : Pregătiți calea Domnului, neteziți-I cărările. Orice vale va fi astupată, orice munte și orice deal va fi prefăcut în loc neted ; căile strîmbe vor fi îndreptate, și drumurile zgronțuroase vor fi netezite. Și orice făptură va vedea mîntuirea lui Dumnezeu“. Luca 3,4—6.

I. DĂNILĂ

Dacă Sinedriul ar fi lucrat în conformitate cu propriile sale reguli, judecarea lui Isus nu ar fi trebuit să aibe loc nici în acel timp, nici în acel chip. În loc să respecte dreptul arestatului, Sinderiul a hotărît să-l calce. Nimic din cele petrecute în această noapte, nu a fost după lege. Nici un martor nu a mărturisit în favoarea lui Hristos, căci nu a fost propus vreun martor. Isus a stat singur în fața tuturor. Graba cu care s-a terminat judecata, mărturisește că acuzatorii lui Hristos au călcat orice lege, numai spre a-L putea pune pe Hristos în afara legii.

Judecata în Sinedriu și-a ajuns apogeul cînd Caiafa a zis lui Isus : „Te jur pe Dumnezeu cel viu, să ne spui dacă ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu“ (Mat. 26,63). Susținerea lui Isus că este Fiul lui Dumnezeu, a fost pentru ei o piatră de poticnire în tot timpul misiunii Sale. La această întrebare, Isus a răspuns fără îndoială că este și a mai adăugat : „Ba mai mult, vă spun că de acum încolo veți vedea pe Fiul omului șezînd la dreapta puterii lui Dumnezeu, și venind pe norii Cerului (Vers. 64).

Această declarație clară a lui Isus despre dumnezeirea Sa, a fost mai mult decît se așteptau ei. „Isus la dreapta Tatălui Ceresc“ ! Marele Preot a strigat : „Ce nevoie mai avem de martori ? Iată că acum ați auzit hula Lui“ (Vers. 65). Totodată și-a rupt și hainele sale de mare preot, contrar poruncilor lui Dumnezeu că marelui preot nu-i era permis în nici un caz să facă aceasta (3 Moise 10,6). În clipa următoare sala aceasta, martora unei judecăți partinitoare, a pierdut orice control de sine. „Este vinovat să fie pedepsit cu moartea“ a fost strigătul lor. Din nou a călcat

legea. Raportul biblic ne spune : „Toți L-au osîndit să fie pedepsit cu moartea“ (Marcu 14,64). A fost o unanimitate. Niciunul nu era de partea acuzatului. Deși Hristos nu a călcat legea niciodată, Sinedriul L-a făcut fără de lege. Decizia tribunalului nu fusese încă scrisă, cînd supliciuul a și început.

Cu o mie de ani înainte profetul a scris : „Cei ce stau la poartă vorbesc despre mine, și cei ce beau băuturi tari mă pun în cîntece“ (Ps. 69,12). Băutorii au cîntat cîntări de dispreț. Dar n-au rămas numai la cîntare. Profetul a văzut cu secole mai înainte, dreptatea disprețuită și călcată la porțile tribunalului corupt. „Mi-am dat spatele înaintea celor ce Mă loveau, și obrajii înaintea celor ce-Mi smulgeau barba ; nu Mi-am ascuns fața de ocări și de scuipări“ (Isa. 50,6).

Isus a fost pus în afara legii nu pentru a strica Legea lui Dumnezeu, ci pentru a o împlini. El a zis : „Nu am venit să stric Legea ci să o împlinesc“ (Mat. 5,17). El nu a venit de la Dumnezeu să apere fărădelegea, ci să apere pe păcătoșii. Nu să strice Legea, măsura dreptății, ci să o înalțe. Mai mult chiar El mai lesne S-a învoit ca singur să fie doborît, decît să doboare Legea : „El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire ; prin rănilile Lui ați fost vindecați“ (1 Petru 2,24). Isus a fost pus în afara legii, ca noi să putem rămîne în ea.

b) Apsolvo.

Primul adevăr, despre adevăr, este afirmația că El este imparțial și drept. Al doilea este acela că puțini sint cei care îl caută. Adevărul singur,

DIN MOARTE...

LA VIAȚĂ

de la sine, este drept și sfânt, dar când vine pe pământ, el intră într-o atmosferă vrăjmașă. Cineva poate ști că Dumnezeu este Adevărul, și totuși să fie contra Lui. Iuda a cunoscut adevărul și totuși l-a trădat. Caiafa a știut că Isus este nevinovat, și totuși l-a condamnat. Aceasta a făcut-o și Pilat, și Irod.

Adevărul, singur, de la sine, nu are puterea de a schimba inima păcătosului. Adevărul nu are mintuire în sine atât timp cât Duhul adevărului nu ne deschide ochii și sufletul. Prea târziu a strigat Iuda în Sinedriu: „Isus este nevinovat! Cruță-L Caiafa! Am păcătuit căci am vîndut sînge nevinovat“ (Mat. 37,34). A știut și Caiafa că acesta este adevărul și totuși a răspuns rece și indiferent: „Ce ne pasă nouă“. Spre a fi salvați de adevăr, avem nevoie de ajutorul Duhului adevărului care vine de la Dumnezeu.

Cît de tragică este figura lui Iuda deși a trădat pe Hristos, el a dorit ca Isus să fie eliberat. De fapt, el avea părerea că este imposibil a prinde pe Isus. Iuda s-a căit, dar era prea târziu. Planul său nu a reușit. Chinuit de conștiința sa neliniștită, a găsit o funie și s-a condamnat singur la moarte. El a știut adevărul dar nu l-a primit. A știut că Isus este nevinovat, dar acest adevăr nu l-a mîntuit. El l-a trădat. Fără o lucrare tăcută a Duhului Sfînt în inima credinciosului puțini sînt aceia care admit adevărul. Pilat a fost de asemenea aproape de adevăr și totuși nu l-a acceptat. Cînd au adus pe Hristos în sala de judecată, Pilat s-a văzut confruntat nu numai cu o problemă ci și cu Adevărul. Acesta a fost un ceas hotărîtor în viața lui. Dar ca și mulți alții, el n-a așteptat să audă ce este adevărul.

Cînd l-au adus pe Hristos era dimineața“ (Ioan 18,28) Pilat a fost rău dispus, căci l-au trezit dis de dimineață și pe neașteptate. Totuși a șezut pe scaunul de judecător. El era guvernator roman și reprezentant al autorității supreme romane. A întrebat pe acuzatorii

lui Hristos: „Ce piră aduceți împotriva omului acesta“? În această noapte Sinedriul a condamnat pe Hristos pentru hulire contra lui Dumnezeu. Această acuzare pentru Pilat nu avea nici un sens. De aceea preoții s-au folosit de viclesug, acuzîndu-l pe Hristos ca fiind făcător de rele, fără ca să amintească vina: „Dacă n-ar fi fost un făcător de rele, nu L-am fi dat noi în mîinile tale“ (Ioan 18,30).

Uneltirile și-au descoperit acum fața lor adevărată, căci s-au găsit în fața adevărului. Acesta a fost Adevărul lui Dumnezeu care era acuzat. Însă Pilat nu a fost mulțumit cu piră adusă. El era roman și a cerut motive deslușite. Atunci evreii au acuzat pe Hristos, ca pe unul care submina autoritatea romană: „Pe omul acesta L-am găsit ațînd neamul nostru la răscoală, oprind a plăti bir Cezarului (Luca 23,2).

Aceasta era o minciună grosolană. Isus a respins de mai multe ori încercarea poporului de a-L declara ca împărat. Despre birul împărătesc El a zis: „Dați dar Cezarului ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu“ (Marcu 12,17). Pîrîtorii lui Hristos au prefăcut însă adevărul în minciună. Și au mai adăugat: „Și El zice că este Hristosul, Împăratul“. Aceasta era o piră serioasă. Pilat s-a interesat despre persoana acuzată. El nu știa nimic despre natura spirituală a Împăratului din împărăția adevărului.

Stînd în fața lui Pilat, Isus a fost personificarea păcii și a liniștei. Fața Lui a fost înfățișarea iubirii. În timp ce Pilat cugeta ce anume trebuie să facă, Isus a cugetat cum să-l salveze. Cel arestat S-a luptat pentru salvarea judecătorului Său! Aceasta nici nu s-a mai văzut și nici nu s-a mai auzit cîndva. Adevărul nu S-a temut pentru viața Sa; căci El este veșnic. Uitîndu-se la Hristos în ochi, Pilat l-a întrebat: „Ești tu Împăratul iudeilor? (Ioan 18,33-38).

Acuzatul a zis: „De la tine însuși zici lucrul acesta, sau ți l-au spus alți despre Mine“?

Pilat a înțeles imediat cuvintele lui Hristos, care aveau de fapt întrebarea: „Dorești tu cu adevărat să auzi adevărul“? Lui Pilat i-a fost clar că aceasta era o conspirație contra lui Isus. El a privit fața curată a Celui neprihănit din fața sa, dar a neglijat a asculta de vocea adevărului. Întrebarea pusă de Isus a lovit în truția sa. Cu fața congestionată și ofensat el a răspuns: „Oare sînt eu iudeu? Neamul tău și preoții cei mai de seamă Te-au dat în mîna mea“.

„Împărăția Mea nu este din lumea aceasta, a răspuns Isus, căci dacă ar fi... slujitorii mei s-ar fi luptat ca să nu fiu dat în mîinile iudeilor“.

Pentru o clipă, Pilat a amuțit de uimire: „Atunci un Împărat tot ești!“ I-a zis Pilat. „Da, a răspuns Isus, Eu sînt Împărat. Eu pentru aceasta M-am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr“. Era acesta numai un simplu răspuns al lui Hristos? Apoi a mai adăugat: „Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu“.

Pilat era membrul casei împărătești, iar acum auzea răspunsul de la Împăratul Împărăților, îmbrăcat în hainele unui arestat. În mîinile Sale Isus a ținut cheile vieții și ale mîntuirii. Pilat ar fi putut să înțeleagă adevărul și să primească lucrarea Duhului lui Dumnezeu, ca unică putere. El putea schimba natura sa păcătoasă. Cu mare atenție și interes a întrebat Pilat ca un ucenic pe Învățătorul său: „Ce este adevărul“?

A dorit să cunoască adevărul, dar nu a avut răbdare să asculte răspunsul. A dorit să știe însemnătatea cuvintelor lui Hristos, dar creșterea zgomotului din curte i-a amintit de urgența acțiunii. Neașteptînd răspunsul, a eșit repede și ridicînd mîna în mod obișnuit a dezlegat pe Isus de orice vină: „Apsolvo!“ — „Nu este vinovat“, a strigat el. „Eu nu găsesc nici o vină în El (Ioan 18,38).

Adevărul este nevinovat ca singele celui drept. Hristos a fost adevărul. Aceasta a știut-o și Iuda și Caiafa. Aceasta o știa

și Irod care a înștiințat pe Pilat „că omul acesta n-a făcut nimic vrednic de moarte“ (Luca 23,15). Aceasta a știut și soția lui Pilat care i-a trimis vorba chiar în timpul procesului : „Să n-ai nimic a face cu neprihănitul acesta ; căci azi am suferit mult în vis din pricina Lui“ (Mat. 27,19).

Pilat era convins că Isus este nevinovat, dar nu a știut cum să-L libereze și totodată să facă și iudeilor pe voie. Deși avea o inteligență scripitoare a cedat la auzul cuvintelor amenințătoare. „Dacă dai drumul omului acestuia, nu ești prieten cu Cezarul“ (Ioan 19,12). Trebuia să dea sentința. Pilat s-a înspăimântat. Judecătorul s-a asemănat cu pîrătorii, cînd i-a întrebant : „Dar ce să fac cu Isus, care se numește Hristos“ (Mat. 27,22-24). „Să fie răstignit“ a fost răspunsul demonizat.

Pilat a împlinit voia celor ce L-au dat pe Isus în mîna lui și nu a adevărului. Spre a liniști convingerea sa lăuntrică despre inocența lui Hristos, a cerut apă și a spălat mîinile sale zicînd : „Eu sînt nevinovat de singele neprihănitului acestuia“. Dar nici apele din toate oceanele lumii nu ar putea spăla vina sa. După ce a fost bătut cu nuiele L-au dus la răstignire, unde și-a depus viața pentru mîntuirea noastră.

„Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.“ Ioan 3,16.

Pilat a rămas rece față de adevăr. A fost chiar la hotarul adevărului, dar tot n-a intrat în căminul Lui cald. A privit adevărul în ochi, dar nu L-a iubit. Isus a dorit să-l salveze din păcat dar el a refuzat. Ca oameni ai credinței, să primim pe Isus ca pe singurul nostru Mîntuitor și atunci se vor împlini și cu noi cuvintele : „Veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face slobozi“ (Ioan 8,32).

c) Hristos a înviat.

Decepționați ucenicii lui Hristos au fost gata să compună și inscripția pentru mor-

mîntul Maestrului lor : „Isus din Nazaret care era un prooroc puternic în fapte și în cuvinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea întregului popor“ (Luca 24,19). Însă această inscripție nu a fost scrisă, căci deziluzia lor a fost foarte scurtă. În loc de aceasta apostolii au ridicat lui Hristos biserici, și la porțile lor deschise au scris aceste cuvinte : „A înviat Domnul cu adevărat“ (Luca 24,34). Aceste cuvinte au schimbat cursul istoriei și inimile păcătoșilor.

După ce a fost pus trupul Domnului în mormînt, toate speranțele ucenicilor au dispărut. Acești oameni decepționați s-au întors în camera de sus unde sărbătorise Paștele. Totul trebuia să înceapă din nou. Au știut că trebuie să se pornească de la faptul că Hristos a murit. Și speranțele lor au murit. Decepția lor, ei au exprimat-o în aceste cuvinte : „Noi trăgeam nădejde că El este Acela, care va izbăvi pe Izrael“ (Luca 24,21).

Prin moartea Sa, Isus i-a izbăvit de moarte, dar ei așteptau numai izbăvirea de romani, Isus a murit ca să le dea stăpînire asupra morții, dar ei au cugetat numai cum să ajungă stăpîni peste lume. Deși în Hristos au cunoscut pe Dumnezeu în trup, cugetele lor au fost și mai departe pămîntești. Ei au respins a primii și a înțelege cuvintele lui Hristos cum că : „El trebuie să pătîmească mult... să fie omorît, și a treia zi are să învieze“ (Mat. 16,21).

Isus a murit măcar că nu a fost constrîns să moară. Nimeni nu L-a putut forța la aceasta. El a murit pentru că a voit să moară, și a murit cînd a voit. Mai devreme sau mai tîrziu, viața oamenilor sfîrșește cu moartea, căci „oamenilor le este rînduit să moară o singură dată“ (Evr. 9,27). Dar Hristos nu a fost niciodată constrîns să moară. De aceea moartea Sa a pătruns așa de dureros în inimile ucenicilor Săi. Dar nu era timpul pentru tînguire. Decepția nu era necesară. Hristos a venit cum a fost profetizat, a trăit cum a fost profetizat, și a murit așa cum a fost profeti-

zat, dar acestea erau „ascunse de ochii lor“ (Luca 19,42). Plîngerile nu erau de trebuință și toate lacrimile erau numai o pierdere. Bucuria pierdută era de neînlocuit. La revărsatul zorilor în prima zi a săptămîinii, dis de dimineață, cerul a continuat să îplinească profețiile Sale. Cel mai puternic înger din cer a așteptat să apară zorile învierii. „Înfățișarea Sa era ca fulgerul și îmbrăcămintea lui albă ca zăpada“ (Mat. 28,3). Cînd a venit pe pămînt, apropierea lui a produs un cutremur de pămînt puternic. Peste capetele străjerilor la mormîntul lui Hristos s-a prăvălit un zgomot puternic. Doboriți la pămînt și incremeniți de frică, au zărit cerul pe pămînt.

Nu au orbit, pentru că Dumnezeu a dorit ca ei să vadă totul. Aceea ce au privit a fost mai luminos decît soarele la miezul zilei și mai lucitor decît fulgerul noaptea. Ostașii nu s-au mișcat din loc. Ca paralizați, au auzit vocea solului ceresc : „Fiul lui Dumnezeu, vino afară : Tatăl Tău Te cheamă“ !

Piatra cea grea de la ușa mormîntului a fost înlăturată ca o petricică. Isus a ieșit din mormîntul Său preschimbat în trup, grandios și măreț. Pînă în cele mai îndepărtate ceruri a răsunit vocea Sa triumfală : „Eu sînt învierea și viața“ ! Nu a existat în univers o putere care ar fi putut menține în mormînt pe căpetenia vieții. Isus a ieșit din mormînt ca biruitor. El a murit ca om, a fost îngropat ca Împărat, și a înviat ca Dumnezeu. A rupt toate lanțurile morții, a deschis toate porțile mormîntului și a înviat toate speranțele de viață și nemurire. Ostașilor romani le-a fost permis să privească cum îngeri luminoși urmează pe Împăratul mării. Cu greu s-au sculat și cu greu au ajuns pînă la palatul preoților ca să le aducă vestea despre cele înțimplate. Preoții le-au dat bani ca să tacă. Dar tocmai aceea ce doreau să rămînă în secret, s-a răspîndit în toată lumea.

„După ce a trecut ziua Săbatului“, femeile din Galileia „au cumpărat miresme, ca să

se ducă să ungă trupul lui Isus“ (Marcu 16,1). Săptămîna de lucru a început. Prăvăliile s-au deschis și un negustor harnic, le-a vîndut tot ce le trebuia. Au fost Paștele și orașul era plin de străini. „În ziua dintîi a săptămîinii, s-au dus la mormînt dis de dimineață pe cînd răsărea soarele“ (Vers. 2).

Primăvara era în toi, dar inimile lor erau mîhnite. Soarele răsărea, dar ele priveau numai negura mormîntului. Cînd au ajuns la mormînt, au fost surprinse: piatra era înlăturată de la gura mormîntului și straja nu mai era. Au îndrăznit să intre — mormîntul era luminat dinlăuntru! „Au văzut pe un tinerel, șezînd la dreapta, îmbrăcat într-un veșmînt alb, și s-au înpăimîntați“ (Vers. 5).

Însă frica și tînguirea nu erau necesare. Tînărul acela era unul din îngerii păzitori ai lui Hristos. El l-a ocrotit de la iesirea din Betleem și pînă la Golgota. El a văzut totul și a știut totul. Cu gingășie a înlăturat frica și jalea lor: „El le-a zis: 'Nu vă înpăimîntați! Căutați pe Isus din Nazaret, care a fost răstîgnit; și înviat, nu este aici, iată locul unde îl pusese. Dar duceți-vă de spuneți ucenicilor Lui, și lui Petru, că merge înaintea voastră în Galileia; acolo îl veți vedea cum v-a spus'“ (Vers. 6,7).

Ele au căutat greșit pe Domnul lor, căci au căutat pe Cel viu între cei morți. Hristos este dincolo de Golgota, afară din mormînt, dar noi nu-L vom găsi niciodată dacă nu pornim pe urmele Lui. Dacă nu vedem locul unde a fost pus Isus, și dacă nu ne convingem că acest loc est gol, că El a înviat, atunci noi și mai departe căutăm pe „Cel viu între morți“.

Mai departe, în seara aceleiași zile, cea dintîi a săptămîinii pe cînd ușile locului unde erau adunați ucenicii erau închise — încuiate, de frica Iudeilor, a venit Isus, a stătut în mijlocul lor, și le-a zis: 'Pace vouă'! Și după ce a zis aceste cuvinte, le-a arătat mîinile și coasta Sa. Ucenicii s-au bucurat cînd au văzut pe Domnul“ (Ioan 20,19, 20).

Ziua învierii a fost petrecută în jale, seara însă a adus strălucirea unei noi credințe, unei noi cunoștințe: „Cu adevărat a înviat Domnul“!

Da, învierea lui Hristos este adevărată. Credința ucenicilor în învierea lui Hristos se baza

pe realitate. Acesta era motivul că: „Apostolii mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului Isus, și un mare har era peste ei toți“ (Fapt. Apost. 4,33).

„Cu adevărat, Hristos a înviat“.

C. ADV

Arheologia biblică

Descoperirile din Nimrud

Pe la jumătatea secolului trecut, săpăturile arheologice au luat un avînt deosebit. Ele s-au înmulțit din ce în ce mai mult, aducînd la lumina zilei nenumărate obiecte de artă, statui unelte, precum și mulțime de documente scrise, contemporane acelor vremuri ale trecutului de mult uitat. Printre cei care au efectuat săpături, acum aproape un secol și jumătate, se afla și un tînăr englez, A. H. Layard „care se trăgea dintr-o familie franceză stabilită de multă vreme în Anglia. El călătorește în anul 1839 în Orient iar în anul 1845 face primele săpături în Mesopotamia“, avînd drept rezultat dezgroparea orașului Nimrud situat în nordul țării dintre cele două riuri. „Pe el l-a atras mărimea și numele arătoasei movile din apropierea râului Tigru. El era de părere că Nimrud ar putea ascunde ruinele antice Ninive. Totuși, a reeșit că era vorba de o altă așezare a lui Nimrud, și anume, de orașul care în Biblie se numeste Calah (Geneza 10,11). Acesta conținea inscripții care mai tîrziu au fost descifrate de Rawlinson. Străduințele lui Layard au fost, încă de la început, bogat răsplătite. Neîncetat apăreau la lumina zilei reliefuli și tăblițe de piatră cu inscripții.

În cîteva săptămîni după începerea săpăturilor, Layard a fost foarte mult influențat de o întîmplare. El tocmai stătea de vorbă în cortul unui șeic la Nimrud cu care se împrietenise cînd doi dintre lucrătorii lui intrară grăbiți și strigară: „Domnule, vino cît se poate de repede la locul săpăturilor! S-a găsit Nimrud! Este mareț, și este adevărat. Noi l-am văzut cu ochii noștri“.

Fără să mai aștepte un răspuns al șefului lor, ei alergară înapoi. Cînd Layard ajunse, împreună cu șeicul, la movilă, au văzut înălțîndu-se din groapă un cap de piatră de dimensiuni colosale. Muncitorii au lucrat cu înfrigurare. În curînd a fost dezgropat întregul monument enorm de mare. Era unul din acei lei înaripați cu cap de om, care acum se află alături de alte monumente asemănătoare în sălile Muzeului Britanic.

Știrea s-a răspîndit cu iuteala fulgerului în toată regiunea și pe moment a ajuns și la Mosul, la peste 30 Km. în susul apei. Guvernatorul turc, care încă de la început a îngreunat lucrarea lui Layard, a fost cuprins de neliniște. Deoarece el nu primise un raport mai lămurit, nu știa dacă a fost găsit scheletul lui Nimrud, sau numai un chip al celui „puternic vînător înaintea Domnului“ (Gen. 10,9). Ce-i drept, el nu era sigur dacă Nimrud a fost drept credincios musulman, totuși el a trimis lui Layard ordinul de a înceta neîntîrziat lucrul în acel loc.

După ce aceste greutăți cu guvernatorul au fost, în cele din urmă, înlăturate și săpăturile și-au reluat iarăși cursul, s-a ajuns la multe descoperiri importante. „Statuile ieșeau din pămînt unele după altele. S-au descoperit nu mai puțin de treisprezece perechi de tauri și de lei înaripați...bazoreliefuri cu scene de vînătoare, figuri de animale... fresce, picturi, inscripții... opere realiste care inspiră generații întregi de europeni... Mai tîrziu, Layard scrie: „Ferite de privirile oamenilor timp de douăzeci și cinci de veacuri, iată că acum apăreau din nou în vechea lor măreție. Cît de mult se schimbase însă decorul din preajma lor! Luxul și civilizația unui popor puternic au fost înlocuite de mizeria și ignoranța cîtorva triburi pe jumătate barbare. Splendoarea templelor, bogăția marilor orașe au fost preschimbate în ruine și movile informe. Deasupra sălii vaste care le adăpostea, plugul și-a săpat brazdele și griul și-a mlădiat spicele. Și Egiptul are monumente admirabile, dar acolo oamenii le-au putut admira timp de secole întregi, rămîind veșnic o dovadă a puterii și gloriei trecute. Cele pe care le priveam abia apăruseră, în sfîrșit, ca să confirme vorbele profetului: „Iată, Asiria era cedrul Libanului, cel cu crengi frumoase, cu pîlcuri adumbritoare și înalte; pînă la vîrfurile lui era stufos.“ (Ezechiel 31,3), și mai departe aflăm sfîrșitul profetei: „Și el va întinde mina Lui către miazănoapte și va pierde pe Asirieni, și va preface Ninive într-o pustietate, seacă ca un deșert.

Și se vor odihni în mijlocul ei turme de animale de tot felul; chiar și pelicanul și ariciul vor locui pe capetele stîlpilor săi: în ferestre vor râsuna urletul lor, pe praguri vor fi ruini; căci tablele de cedru vor fi dezgolate. Au aceasta este cetatea cea voioasă, care se ținea singură, care-și zicea în inima ei: „Eu sint, și afară de mine niciuna!“ „Cum s-a prefăcut în pustiu, în culcuș fiarelor. Oricine trece pe lângă ea fluieră, și scutură mîinile“ (Zefania 2,13—15).

Profetia se împlinise cu secole în urmă, și iată că Layard scotea la lumină vestigiile acestui trecut.

Pentru Layard s-a pus atunci problema de a transporta comorile. El le-a transportat pe riul Tigru pe plute pînă la Basra, iar de acolo cu vaporul spre Anglia. Descoperirile lui Layard au avut loc pe vremea cînd îndoiala cu privire la afirmațiile Bibliei începu să se răspîndească mult și printre creștini; cînd înalta critică considera cuprinsul cărților istorice ale Sfintei Scripturi ca fiind în foarte mare măsură născocite, că ar fi vorba de mituri, basme și povești. Așezarea orașelor biblice, precum Ninive, Calah, Ur și altele era încă necunoscută. Multe figuri biblice renumite, ca de pildă, Nebucadnetar și Belșatar, erau socotite drept o născocire a fanteziei, deci, ca neistorice. Tocmai în timpul acestei perioade critice au început săpăturile în țările Bibliei. De atunci ele au dovedit fidelitatea istorică a Scripturii Vechiului Testament.

Pentru a înțelege mai bine pe acești primi arheologi, este bine să ne așezăm în situația și simțămintele lor, care au străbătut țara fără măcar să bănuiască ce orașe ale antichității se ascundeau sub molozul și nisipul impunătoarelor movile care apăreau pretutindeni. Tradiția nu le-a putut ajuta cu nimic. O parte a regiunii care astăzi, fără îndoială, că s-a dovedit a fi Ninive, poartă numele profetului Iona, în timp ce vechiul Calah se numește astăzi Nimrud. Așa dar, denumirile de astăzi abia că au putut da vreo indicație despre poziția orașelor din antichitate. Inscripțiile care văzuseră lumina zilei deja la primele săpături, atunci nu puteau fi încă citite, chiar dacă Rawlinson lucra cu mult zel la descifrarea tainicelor semne cuneiforme. Așa s-a putut întîmpla că Botta, la dezgroparea orașului-palat al lui Sargon la Chorsabad a crezut că a descoperit Ninive, și de aceea a lăsat ca raportul său să apară sub titlul: „Monumentele Ninivei“. Dar și Layard era convins că în Nimrud a descoperit Ninive, și el și-a numit raportul: Ninive și ruinele ei.

Chiar dacă Layard n-a interpretat corect descoperirea lui, totuși, numeroasele sale descoperiri au pus în uimire lumea contemporană. Una din aceste descoperiri senzaționale este obeliscul negru al lui Salmanasar III (împărat al Asiriei între anii 859—824 î.e.n.) care se

afală acum în Muzeul Britanic. Lăcrat dintr-o piatră tare de culoare neagră, el conține pe toate cele patru laturi reprezentări în relief cu inscripții aranjate în cinci coloane. Chipurile reprezintă plata tributului de către diferiți supuși ai regelui Asirienilor. Cînd au fost descifrate inscripțiile, savanții au luat cunoștință, cu uimire, că una din coloanele de reliefuri reprezintă plata tributului adus de către regele Iehu din Izrael. Acesta a fost primul izvor nebiblic care adevărea istoricitatea unui rege al lui Izrael sau al lui Iuda. De fapt, se auzea cum „pietrele strigă“ — pentru a folosi în felul acesta cuvîntul din Luca 19:40. Ele adevăreau autenticitatea raportului istoric al Bibliei. La locul săpăturilor făcute de Layard și alți arheologi după el la Nimrud călătorul poate vedea niște gropi diforme și părți proaspăt săpate, care pentru cercetătorul inițiat sînt foarte instructive, deoarece ele mijlocesc un tablou privitor la planul resedinței regale de altă dată din acest oraș renumit.

Movila cea răpoasă care acoperea turnul templului de odinioară din Calah, oferea o priveliște măreață asupra diferitelor palate, clădiri administrative și sectoare de locuit ale marelui oraș. Unele săli aveau căptușeala pereților din plăci mari de piatră verzuie, frumoase poleite cu lungi inscripții ale regilor care au clădit aceste palate. În unele locuri se aflau statui enorme, cele mai multe din ele sparte, precum și niște tauri și ei înaripați enorm de mari, care altădată străjuiau la portalurile palatelor și porților orașului. Aceste ființe înaripate numite carabu — acesta este corespondentul asirian al erbaicului cherubim — pot să reoglindească amintiri cu privire la răspîndita idee străveche că drumul „la pomul vieții“ era păzit de cherubimi (Gen. 3,24).

Cu toate descoperirile pe care le-a făcut Layard cu mai bine de o sută de ani în urmă se mai află încă mult și important material ascuns sub nisip și moloz așteptînd să fie adus la lumină. După Layard, un alt arheolog a descoperit un monument pe care regele Assurnassirpal II (care a domnit între anii 884-859 î.e.n.) descrie isprăvirea palatului său și un ospăț pe care l-a dat slujitorilor lui și locuitorilor orașului. Cu această ocazie regele a ospătat, timp de o săptămînă, 69.000 de oameni cu mîncăruri și vin. Cine nu se gîndește de îndată la oșpețe similare, despre care se vorbește în Biblie — poate la acela al împăratului Belșatar pentru cei o mie de „mai mari“ ai lui, în seara dinaintea căderii Babilonului (Dan. 5), sau la ospățul marelui împărat Xerse din Susa care a ținut 180 de zile (Estera 1)?

La descoperirile săpăturilor din ultimul timp aparțin nenumărate lucruri frumoase de fildeș, cele mai multe în formă de plăcuțe. Multe din ele erau sparte. Altădată ele au împodobit pereții și mobila. Cînd

încă din vechime, palatele au fost nimicite și prădate, aceste decoruri au fost desfăcute de pe pereți spre a le putea duce cu sine. Dar au fost luate numai piesele nevătămate, iar cele sparte au fost lăsate pe loc. În felul acesta s-au păstrat sute de plăcuțe. Chiar Layard aflase deja multe exemplare, totuși atunci nimeni nu s-a gîndit că ele ar fi putut avea adevărata lor origine în Palestina sau că ar avea ceva de a face cu palatul lui Ahab.

Cînd, cu cîțiva ani în urmă, au fost scoase la iveală prin săpăturile din Samaria obiecte asemănătoare, învățații și-au adus aminte de descoperirile lui Layard, care fuseseră expuse ani îndelungați în Muzeul Britanic. Cu mare uimire au constatat, că unele din obiectele de fildeș descoperite de ei se asemănau întocmai cu acelea descoperite cu mulți ani mai înainte la Nimrud în Irak. Acestea de acum din Samaria erau resturi ale „casei de fildeș“ al lui Ahab (1 Regi 22,39), a cărei pereți și mobilă, probabil că fuseseră împodobiti cu plăcuțe de fildeș. Cînd în anul 722 î.e.n., Asirienii au prădat palatul, au desfăcut fildeșul și l-au cărat în Asiria. Întocmai cum s-a întîmplat mai tirziu la Nimrud, tot așa și în Samaria piesele sparte au fost lăsate pe loc, astfel că săpătorii moderni le-au găsit sub molozul palatului. Unele din plăcuțele de fildeș care au fost găsite în Nimrud din Mesopotamia, adică vechiul Calah, probabil că sînt chiar din acest palat din Samaria. Ele au fost astfel folosite de două ori. Cînd la o sută de ani după nimicirea Samariei a fost cucerit, nimic și jefuit și Calah, din nou vrăjmașul a luat fildeșul de pe pereți și mobilă.

În felul acesta descoperirile din două locuri au contribuit la înțelegerea unui text biblic pînă atunci nelămurit. Timp îndelungat s-au tot învîrtit comentarii în jurul enigmaticei însemnări din 1 Regi 22,39, unde se spune că regele Ahab și-a clădit o „Casă de fildeș“. Părea de neînchipuit să fi fost disponibil material de construcție pentru un palat în cantitate atît de enorm de mare. Palatul lui Ahab ar fi fost doar zugrăvit în culoarea fildeșului — spuneau unii — în timp ce alții erau de părere că el a avut într-adevăr podoabe de fildeș. Săpăturile din Samaria și Nimrud, au dovedit că ultima părere corespunde.

Obiectele găsite tăiate atît de splendid, sînt o dovadă despre arta din zilele lui Ahab, care a trăit la numai o sută de ani după renumitul împărat Solomon, care după cum se știe a construit Templul din Ierusalim, una din cele mai de seamă construcții ale aceluși timp. Obiectele de fildeș din Samaria și Nimrud sînt dovezi despre nivelul înalt și gustul rafinat al meșterilor de artă palestinieni de pe vremea timpurilor împărați ai lui Izrael și Iuda, și ne dau posibilitatea să înțelegem, mai bine ca înainte, descrierea clădirilor acelei epoci.

GH. INDRICAU

LUCRAREA LUI DUMNEZEU ÎN FORMAREA CREDINCIOSULUI

„Acest lucru este de la Mine“.

1 Regi 12, 24

Una dintre cele mai mari făgăduințe ale lui Dumnezeu se găsește în Romani 8,28: „Știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, pentru aceia care sînt chemați după planul Său“. Cu toate acestea dintre miile de versete prețioase, acesta se pare că este cel mai greu de crezut. Copilul lui Dumnezeu a cărui credință cuprinde acest text cu sinceritate, a învățat cel mai mare adevăr, al vieții și merge în perfectă armonie cu Dumnezeu. Aci avem declarația clară că orice amănunt din activitatea vieții este dirijat de Cineva care este atot-iubitor, atotînțelept, atotputernic.

„Toate lucrurile lucrează împreună spre bine“. Dacă textul ar suna: „Unele lucruri lucrează împreună spre bine“ sau cele mai multe lucruri lucrează împreună spre bine“, cu siguranță că atunci n-ar fi greu să înțelegem; dar acel mic cuvînt „toate“ produce o mare deosebire. Oarecum aceasta ne face să gîndim la dureri de cap, dezamăgiri, boli, durere, deranjuri, sărăcie, calomnie și sîntem determinați să strigăm: „Tată, care din toate aceste lucruri lucrează împreună spre binele meu?“ Iar răspunsul ne vine: „Da, copilul meu“ — toate lucrurile — atît cele mai grele cît și cele mai plăcute — lucrează împreună pentru tine. Crede-Mă că nu permit nici o experiență decît aceea care vîd că va îmbogăți viața ta sau care te va face o binecuvîntare pentru alți copii ai Mei. Încrede-te în Mine și vei vedea ce este mai bine. Te iubesc mai mult decît poți tu înțelege. Toate cîte te privesc pe tine. Mă privesc și pe Mine. Tot ce se atinge de tine, atinge lumina ochiului Meu (Zah. 2,8). Deoarece tu ești foarte prețios în ochii Mei (Isa. 43,4); de aceea caut să te modelez și să te pregătesc pentru a locui cu Mine în veșnicie. Te voi înconjura și voi permite să vină la tine numai ceea ce te va face bun. Niciodată să nu te îndoiești de conducerea Mea, niciodată să nu pui la îndoială scopul Meu, și încredere deplină în metodele Mele, fie că va fi durere, sau sănătate, soare sau nor, flori sau mărăcine, urcuș sau coborîș greu sau plăcut, amintește-ți numai că acest lucru vine de la Mine“ 1 Regi 12,24.

Voi permite ca uneori să fii greu încercat pentru a înțelege că deși dușmanul sufletului tău care „răcnește ca un leu... căutînd pe cine să înghită“ (1 Petru 5,8) uneori te asaltează, totuși tu să cunoști puterea tăriei Mele de a elibera și poți merge astfel din biruință în biruință. Tocmai în ceasul încercării slăbiciunea ta este făcută desăvîrșită prin puterea Mea“. Numai în încercare poți vedea că sînt în stare să Mă lupt pentru tine, (Isa. 49,25) și că te pot salva în mod desăvîrșit (Evrei 7,25).

Nu măsura puterea ispitei cu slăbiciunea ta, ci cu puterea Aceluia care a adus lumile la existență prin puterea Cuvîntului Său. Niciodată să nu faci greșeala fatală de a privi la împrejurări sau la puterea amăgitorului tău. Amintește-ți că Eu am mers înainte a ta pe aici. Păstrează-ți ochii, mintea atîntite către Mine. Nu te întoarce nici la dreapta nici la stînga. Amintește-ți că în timp ce Eu sînt „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii“ (Ioan 1, 29) sînt și „Leul din semînția lui Iuda“ care este în stare să te păzească de cădere“ (Iuda 24).

Dumnezeu n-a promis numai
ceruri totdeauna senine,
Nici cărări presărate cu flori în
tot cursul vieții noastre.
Dumnezeu n-a promis soare fără
ploaie,
Bucurie fără durere, sau pace fără
turburare
Ci Dumnezeu a promis putere
pentru azi,
Odihnă pentru cel oboseț, lumină
pe cale,
Har pentru încercare, ajutor de
suș, simpatie neîncetată, iubire
nepieritoare.

Este greu pentru mulți dintre noi să vadă mîna lui Dumnezeu lucrînd pentru binele nostru; dar unde nu putem vedea, putem să credem. Credința nu se plînge în fața urcușului anevoios al dealului Golgotei și nici de greutatea crucii. Ea vede urmele Aceluia care a mers înainte și are încredere că El cunoaște calea.

Credința poate cînta
În mijlocul scenelor de profundă
întunecime:
Uneori acolo unde florile
Edenului pălesc,

Cînd apele sînt liniștite sau marea
este înfuriată
Tot mîna Sa a fost aceea care
m-a condus

Moise n-a putut explica motivul pentru acei ani lungi, grei și în aparență pierduți în pustiu, dar Dumnezeu l-a pregătit să fie gata a răspunde la rugăciunile milioaneilor de evrei pentru eliberare. Cine ar putea să compare acești ani de singurătate în pustie sau să măsoare încercările și încordarea pe care le-a suferit în timp ce conducea Izraelul cel răzvrătit, căutător de greșeli, iubitor de comoditate, către țara făgăduită, cu gloriile cerului de care i s-a făcut parte încă din ziua învierii Sale?

Cînd Iov a încercat să găsească motivul pentru care calamitățile au venit peste el cu o mare iușime în decursul unei singure zile, ar fi putut spune numai: „Sînt într-o totală confuzie (Iov 10,15), dar credința lui a putut pătrunde dincolo de pierdere, durere și umilintă și să șoptească aceste cuvinte: „Chiar dacă mă vei omori, tot mă voi încrede în Tine“ (Iov 13,15). Cît de mult s-a bucurat Dumnezeu pentru că servul Său Iov a rezistat în încercarea de foc adusă asupra lui prin planul și insinuările celui rău! Ar fi fost ușor pentru Iov să reziste, să rămînă statornic și să nu se plîngă, dacă el ar fi cunoscut conversația dintre Dumnezeu și Satana, dacă el ar fi auzit expresiile de încredere ale Tatălui ceresc în loialitatea și devoțiunea lui. Dar el n-a cunoscut nimic din toate acestea. Tot ce a văzut a fost ruină — tot ce a auzit au fost cuvintele muscătoare ale prietenilor lui. Astfel avem raportul că el „n-a păcătuit și n-a acuzat pe Dumnezeu“ (Iov 1,22).

„Apostolul Pavel care a scris prin inspirație textul: „Toate lucrurile lucrează împreună pentru bine“ cunoștea din experiență dovida făgăduinței. Viața lui n-a fost totdeauna un pat comod de flori. Calea nu i-a fost liberă de pietre și mărăcine. Iată-l bătut cu multe lovituri, aruncat în închisoare, neînstare să-și miste picioarele prinse în butuci“ și acestea chiar atunci cînd a dat ascultare chemării divine: „treci în Macedonia și ajută-ne“! Faptele Ap. 16, 9,24, Totuși el a auzit vocea Domnului său spunînd: Acest lucru vine de

la Mine; și mulțumind Domnului pentru harul de a suferi, el și cu tovarășul său credincios, izbucnesc în cântări de laudă. Nu numai că greutățile din viața lui Pavel „au lucrat împreună spre bine“, făcându-l mai asemănător Maestrului său, dar ele s-au dovedit a fi mijloace pentru creșterea sa în har.

Care inimă n-a fost mișcată de felul cum alții au suportat încercările cu răbdare? Iată pe Iosif, credincios principiului, în închisoare, care mai târziu mărturisea că experiența sa venea de la Dumnezeu Gen. 45,8. Cuptorul aprins al celor trei evrei nu face decât să ne conducă a iubi pe Dumnezeu mai mult și a cunoaște grandoarea puterii Sale salvatoare. Orice decepție este mijlocul lui Dumnezeu de educație, o ocazie de a crește în har și a deveni asemenea imaginii divine. Orice încercare este doar o altă dovadă a interesului divin. Încercările sînt uneltele în mîna Arhitectului divin în timp ce caută să ne clădească în planul Său veșnic.

Vă amintiți poate istoria fierarului care și-a predat inima Domnului. Deși era consecvent în viață, totuși nu progresa din punct de vedere material. De fapt se părea că de la data convertirii sale a avut parte de mai multă tulburare, durere și pierdere decât oricînd înainte. Orice lucru părea să meargă rău.

Intr-o zi un prieten care nu era creștin se opri la mica fierărie pentru a discuta cu meșterul. Compătimitindu-l pentru unele din necazurile sale, prietenul spuse: „Mi se pare curios faptul că a trebuit să suferi atîtea încercări. tocmai la data de cînd ai devenit un creștin sincer. Desigur, nu vreau să-ți slăbesc credința în Dumnezeu sau altceva de felul acesta; deși aici unde ești cauți să faci tot ce poți mai bine fiind conștient de orice lucru pe care îl faci și te rogi lui Dumnezeu pentru ajutor și conducere; totuși treburile par să-ți meargă din ce în ce mai rău. Nu pot înțelege de ce lucrurile se petrec astfel“.

Fierarul nu răspunde imediat, și era evident că și pe el îl preocupase așa ceva. În cele din urmă spuse: „Vedeți oțelul brut din care trebuie să fac potcoava pentru cai? Știți ce vreau să fac cu el? Iau o bucată pe care o pun în foc pînă se înroșește devenind de aproape de culoare albă. Apoi îl bat fără milă pentru a-l modela atît cît știu că trebuiește. Îl cufund într-o găleată de apă rece pentru a-l răci. Îl încălzesc apoi din nou și-l bat mai mult. Și fac așa pînă la sfîrșit.“

Uneori însă găsesc cîte o bucată de oțel care nu poate suporta acest tratament. Căldura, ciocănitul și apa rece sînt prea greu de suportat. Nu știu de ce nu suportă procesul, dar știu că niciodată nu voi putea face din el o potcoavă bună“.

El arată spre o grămadă de bucăți de fier la ușa atelierului. „Cînd găsesc o bucată care nu poate lua forma și nu suportă temperatura, o

arunc pe grămada de colo. Niciodată nu poate fi bună de ceva“.

„Știu că Dumnezeu m-a pus în focul încercărilor și am simțit ciocănitul Său asupra mea“, continuă el. „Dar nu mă plîng, căci numai El mă poate duce acolo unde trebuie. Și astfel în toate aceste greutăți, rugăciunea mea este doar aceasta: „Încearcă-mă oricum dorești, Doamne, numai nu mă arunca pe grămada de bucăți inutile“.

Încercarea credinței și a vieții este lucrarea celui mai bun prieten al nostru. El nu rănește cu plăcere, dar știe că încercările arzătoare, chinuitoare, apăsătoare, crude, nu vor

face decât să ne conducă a căuta mai des, izvorul veșnic de har. Să nu încetăm în timp de singurătate, de boală, necaz, descurajare, să privim în sus la fața lui Isus și să-L auzim spunînd: „Acest lucru vine de la Mine“ iar răspunsul nostru să fie: „Doamne, fă lucrarea harului Tău în viața mea. Fă atît cît știi că este necesar, căci acum știu că toate lucrurile lucrează împreună pentru binele celor ce iubesc pe Dumnezeu... Te iubesc prea mult ca să mă îndoiesc de Tine și de bunătatea Ta...“

N. DUMITRESCU

SLUJITORUL CUVÎNTULUI

Cuvîntul lui Hristos să locuiască în belșug în voi“ Col.3,16. Persoana în care Cuvîntul lui Hristos ar trebui să locuiască din belșug în el, cu siguranță că ar trebui să fie mai întîi slujitorul lui Hristos. Un adevărat slujitor al lui Hristos, s-ar putea numi foarte bine și „Slujitorul Cuvîntului“. Evanghelistul Luca ne spune în introducerea Evangheliei sale că cei care „au văzut cu ochii lor lucrurile care s-au petrecut în legătură cu întreaga activitate mesianică a Domnului Hristos, au ajuns slujitori ai Cuvîntului“.

Intr-un slujitor care predică Cuvîntul, acest Cuvînt ar trebui să locuiască din belșug în el. Alte traduceri spun: „să locuiască cu bogăție“. Deci slujitorul trebuie să fie bogat în Cuvînt. Belșugul bogăției, în ceea ce privește Cuvîntul lui Hristos în slujitor, trebuie să fie o stare normală, și nu o excepție.

Cînd un slujitor predică Cuvîntul lui Hristos, ascultătorii își dau repede seama dacă slujitorul acesta este bogat sau este sărac în cuvînt. Dacă locuiește cuvîntul lui Hristos cu bogăție în el, atunci el este totdeauna ca un izvor de apă vie care înveselește, care satură, și care hrănește. Cei care stau la masa Domnului, se simt fericiți, și nu e de mirare că își zic unii altora: „Astăzi am avut din nou o masă bogată. Ziua aceasta va fi pentru noi o sîrbătoare de neuitat. Și astăzi ne-am saturat cu bunătățile Domnului“.

Dar dacă acest Cuvînt nu locuiește din belșug, nu se găsește cu bo-

găție în slujitor, rezultatul se poate constata fără prea multă greutate. Fețele sînt triste, sufletele sînt slăbite, iar atmosfera nu este aceea a unei zile de sîrbătoare. În timp ce pleacă spre casele lor, își spun triști unii altora: „Ducem lipsă de hrană mai aleasă, de o hrană care să ne învieze!“

Mintuitorul a încredințat turma Sa slujitorilor Săi. Dar în clipa cînd a încredințat această turmă atît de prețioasă, răscumpărată cu Insuși singele Său, a spus lui Petru, și, desigur, prin Petru, tuturor slujitorilor Săi: „Paște mielușei, oițele și oile Mele“.

Petru a înțeles însărcinarea primită. La rîndul său, avertizează și el pe conlucrătorii săi: păstoriți turma lui Dumnezeu, care este sub paza voastră, nu de silă, ci de bună voie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru un câștig mirșav, ci cu lepădare de sine. Și cînd se va arăta Păstorul cel Mare, veți căpăta cunună care nu se poate vesteji, a slavei“ 1 Petru 5,2, 4.

Exemplul nostru în această privință este Mintuitorul. Păstorul cel Bun. Ce recunoaștere frumoasă și mișcătoare o face sufletul care se găsește sub călăuzirea și îngrijirea acestui Păstor cerosc! Primul lucru pe care îl face un asemenea suflet este că îl recunoaște de Păstor. „Domnul este Păstorul meu“. Recunoașterea aceasta arată mulțumirea și satisfacția lui. Arată bucuria lui sinceră și profundă. Mai arată că lui nu-i mai trebuie un alt păstor. Păstorii cei falși nu au ce căuta la el, pentru că nu-l vor

putea amăgi și nu-l vor putea deslipi de Păstorul divin.

Al doilea lucru, este siguranța de care se bucură el: „nu voi duce lipsă de nimic”. Ce stare de fericire! El este sigur de ziua de astăzi. El este sigur și pentru ziua de mâine, ca și pentru toate zilele.

Păstorul ceresc are grijă, iar el este liniștit. Observați cum înșiră el, ca pe un fir de aur, nestematele binefacerilor divine, care au făcut din el un copil fericit al lui Dumnezeu. La loc de frunte așază problema rezolvată a hrănirii sufletului său. În fața lumii și în fața universului, declară: „El mă paște în pășuni verzi, și mă duce la ape de odihnă; îmi înviorează sufletul.” Ps.23, 1-3.

Toți subpăstorii pot să fie ca Păstorul ceresc. El a luat toate măsurile, ca și ei, asemenea Lui. să hrănească și să ferească turma Lui. Ascultați unele din măsurile luate de El: Vă voi da păstori după inima Mea, și vă vor paște cu pricepere și înțelepciune” Ier. 3.15. „Voi pune peste ele păstori care le vor paște; nu le va mai fi foame, nici groază, și nici nu va mai lipsi niciuna din ele, zice Domnul” Ier. 23.4. „Le voi paște pe o pășune bună, și stina lor va fi pe munții cei înalți... acolo se vor odihni într-un staul plăcut, și vor avea pășuni grase pe munții lui Izrael” Ez. 37.14.

Apostolul Pavel a fost un păstor, care, ca și exemplul Maestrului său, a avut o mare grijă de hrana spirituală a turmei lui Dumnezeu. El cunoaște bine Cuvântul. Cuvântul lui Hristos locuia din belșug mai întâi în el. Scriind Efesenilor spune despre acest belșug de învățătură și inspirație dumnezeiască din Cuvânt: „Citindu-le, vă puteți închipui priceperea pe care o am eu despre taina lui Hristos, care n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în celelalte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum sfinților apostoli și prooroci ai lui Hristos, prin Duhul” Efes. 3.4.5.

Umplut el însuși, și saturat cu aceste învățături și descoperiri ale Mîntuitorului Isus Hristos, apostolul și-a îndeplinit cu credincioșie însărcinarea primită. „V-am hrănit”, scria el Corintenilor. Și pentru că cunoștea turma ce-i fusese încredințată, știa ce fel de hrană spirituală trebuia unora, și ce fel de hrană trebuia altora. Dorința lui era ca, îngrijit după voia Păstorului ceresc, toți să crească, în toate privințele, „ca să ajungă la Cel ce este Capul, adică Hristos” Efes. 4.15.

Grija lui se manifesta și față de conlucrătorii lui. Pe vremea apostolului Pavel, circulau fără de vreo restricție, diferite teorii și sisteme filozofice. Unele din ele sînt amintite și în Sfintele Scripturi, deoarece apostolii s-au lovit de ele și au întîmpinat greutăți în activitatea lor. Sistemele lor sînt astăzi abandonate, pentru că nu corespund cu realitățile vieții. Cît de ușor ar fi fost ca tovarășii și conlucrătorii lui

Pavel să se fi lăsat atrași și furati de aceste sisteme! Că nu erau folosite, și că erau numai simple speculații, se vedea clar din avertizarea pe care o adresează Pavel Colosenilor: „Luați seama ca ni-meni să nu vă fure cu... o amă-gire deșartă” Col. 2.8.

Observați cu cită atenție și cu cită teamă sfîntă apelează el, la conlucrătorul său, Timotee, în ceea ce privește grija și datoria acestuia de a da turmei cuvîntul curat, cuvîntul lui Hristos. Dîndu-i ultimile lui instrucțiuni și îndrumări, înainte de despărțirea definitivă, „câci clipa plecării mele este aproape, el îi scrie: „Te rog fier-binte înaintea lui Dumnezeu, și înaintea lui Hristos Isus, care are să judece viii și morții, și pentru arătarea și împărăția Sa: Propăvă-duiește Cuvîntul, stăruiește asupra lui...” 2 Tim, 4.2.

Hristos a încredințat slujitorilor Săi, Cuvîntul. El însuși a predicat Cuvîntul. În rugăciunea Lui de Mare Preot, adresîndu-Se Tatălui ca și dînd socoteală de misiunea primită și adusă cu bine la îndeplinire. Îi spunea: „Eu le-am dat cuvintele pe care Mi le-ai dat Tu. Ei le-au primit și au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieșit, și au crezut că Tu M-ai trimis” Ioan 17.8. În cuvîntul Lui era putere. Toate lucrările Lui le-a făcut prin Cuvînt.

Cuvîntul acesta dacă este redat așa cum ne-a fost încredințat, dacă nu este răstălmăcit și nu este amestecat; dacă nu este făcut să slujească unor scopuri interesate și egoiste; dacă este transmis în mod curat și cu unicul scop de a face bine sufletelor cărora le este adresat, el le va face numai bine, și niciodată nu va face rău, pentru că nu poate. Va face bine celui care primește și celui care rostește. Va face numai bine în familie și în biserică. Influența lui binefăcătoare se va răsfrînge și asupra societății în mijlocul căreia trăiește și slujitorul Cuvîntului. Prin cuvînt, sufletele se înobilează, familia trăiește fericită, iar lumea se face mai bună.

Să nu uităm niciodată că numai Duhul Sfînt poate da putere Cuvîntului. Numai el îl poate face roditor atît în viața slujitorului, cît și în viețile membrilor. De aceea cînd cineva este plin cu Duhul Sfînt, este plin și de Cuvînt. În împrejurări de felul acesta, Cuvîntul se revarsă ca și o rouă plăcută, „care nu atîrnă de fiii oamenilor”. Hristos, care este Cuvîntul Intrupat, prin Duhul Sfînt, ia loc în inimile ascultătorilor, pe calea Cuvîntului rostit. Tabloul s-a completat. Hristos care S-a oferit lumii ca să o răscumpere prin moartea Sa pe cruce, este foarte mulțumit că sufletele îl primesc ca Mîntuitor prin Cuvîntul rostit de slujitorii Săi.

De aceea să rugăm pe Prea Sfîntul Spirit al lui Dumnezeu să ne ia în stăpînire, pentru ca să poată umple inimile noastre cu belșugul Cuvîntului lui Hristos.

H. ARTENIAN

Mulți dintre cei ce năzuiesc cu sinceritate după sfințirea inimii și curăția vieții privesc fără încetare la ei înșiși, și se jelesc pentru lipsa lor de credință; ei simt că nu pot cere binecuvîntarea lui Dumnezeu. Ei socotesc în chip greșit credința ca fiind una și aceeași cu sentimentul. Ei trec cu vederea simplitatea credinței adevărate, și aduc astfel un mare întunecare asupra sufletelor lor. Ei trebuie să-și abată cugetul de la ei înșiși, să cugețe la mila și bunătatea lui Dumnezeu, și să-și repete făgăduințele Sale, și apoi să creadă în chip simplu că El își va împlini cuvîntul. Noi trebuie să ne sprijinim pe credința noastră, și pe făgăduințele lui Dumnezeu. Dacă ne căim de călcările legii Sale, săvîrșite în trecut, și ne hotărîm să-I dăm ascultare pe viitor, atunci

NĂDEJDEA CREȘTINULUI

să credem că Dumnezeu ne primește și ne iartă păcatele pentru Numele lui Hristos. Întunecare și descurajare vine cîteodată asupra sufletului și amenință să ne covîrșească, dar nu trebuie să ne pierdem încrederea. Trebuie să ne ținem ochii îndreptați numai la Isus, fie că simțim sau nu simțim ceva. Să ne îndeplinim cu credincioșie orice datorie cunoscută, și să ne încredem liniștiți în făgăduințele lui Dumnezeu.

Uneori un simț profund despre propria noastră nevrednicie, face ca sufletul nostru să fie străbătut de un fior: dar aceasta nu e o dovadă că Dumnezeu s-ar fi schimbat față de noi, sau noi față de Dumnezeu. Nu trebuie făcută nicio sforțare de a ține mintea încordată asupra vreunei emoții oarecare. Astăzi poate nu simțim pacea și bucuria pe care am simțit-o ieri; dar să ne prindem prin credință de mîna lui Hris-

tos, și să ne încredem Lui pe deplin atât în întunec cât și în lumină.

Satana poate ne șoptește : „Tu ești un păcătos prea mare spre a fi mintuit“. În timp ce recunoști că ești într-adevăr păcătos și nevrednic, poți în timpina totuși pe ispititor cu aceste cuvinte : „În virtutea lucrării de ispășire, eu chem pe Hristos ca Mîntuitor al meu. Eu nu mă încred în vrednicia mea, ci în singele scump al lui Hristos, care mă curățește. În această clipă, sufletul meu lipsit de ajutor se prinde de Hristos“.

Viața creștinului trebuie să fie o viață de credință vie și stăruitoare. O încredere nestrămutată și o sprijinire neclintită pe Hristos, va aduce sufletului pacea și asigurarea.

Nu fii deznădăjduit cînd inima ți se pare împietrită. Orice piedică, orice vrăjmaș lăuntric, sporește și mai mult nevoia ta de a avea pe Hristos. El a venit să-ți îndepărteze inima de piatră, și să-ți dea o inimă de carne. Cere de la El harul deosebit de a birui slăbiciunile tale ciudate. Cînd ești urmărit de ispite, împotrives-te cu tărie pornirilor tale ; zi sufletului tău : „Cum să dezonorez eu pe Mîntuitorul meu ? Eu m-am predat lui Hristos și nu pot face lucrările lui Satana“. Strigă către scumpul tău Mîntuitor cerînd ajutor, să poți jertfi orice idol, și să poți îndepărta orice păcat care-ți face plăcere. Lasă ochiul tău să privească la Isus care stă înaintea Tronului Tatălui ceresc arătîndu-I mîinile Sale străpunse și rugîndu-Se pentru tine. Crede că îți va veni tărie prin scumpul tău Salvator.

Privind în credință la coroanele puse pe capetele cari vor birui, ascultă la cîntarea triumfală a celor răscumpărați, cari strigă : „Vrednic, este Mielușelul care a fost înjunghiat și ne-a răscumpărat pentru Dumnezeu!“ Străduiește-te să privești acestea ca și cum le-ai vedea aievea.

Nimeni nu trebuie să-și închipuie că fără eforturi serioase

din partea lor poate obține asigurarea iubirii lui Dumnezeu. Dacă se îngăduie spiritului să cugete mult timp numai la cele de jos, va fi greu să schimbi acest fel de cugetare. Ceea ce ochiul vede și ceea ce urechile aud, atrage prea adesea gîndurile și absoarbe sufletul. Dar dacă dorim să fim cu El, să privim la Isus și la mărirea Sa, trebuie să ne obișnuim de aici a-L privi cu ochiul credinței. Cuvintele și caracterul lui Hristos trebuie să fie adesea obiectul cugetărilor și vorbirilor noastre.

Sfințirea este o lucrare zilnică. Nimeni să nu se înșele pe sine însuși cu credința că Dumnezeu îl va ierta și binecuvînta cît timp el calcă în picioare una din poruncile Sale. Săvîrșirea cu premeditare a unui păcat cunoscut înăbușe mărturia glasului Spiritului și desparte sufletul de Dumnezeu. Orice de mare ar fi extazul simțului religios, Isus nu poate locui într-o inimă care nesocotește legea dumnezeiască. Dumnezeu va onora numai pe acei cari Îl onorează. „Dacă vă dați robii cuiva, ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați“. Dacă ne dedăm la minie, la poftă, lăcomie, ură, egoism, sau la vreun alt păcat, atunci ajungem servi ai păcatului. „Nimeni nu poate servi la doi stăpîni“. Dacă slujim păcatului, nu putem sluji lui Hristos. Creștinul va simți ademenirile păcatului, căci carnea pofteste împotriva Spiritului ; și Spiritul împotriva cărnii, ducînd un război continuu. Aici este nevoie de ajutorul lui Hristos. Slăbiciunile omenești se unesc cu tăria dumnezească, și credința zice : „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruință prin Isus Hristos, Domnul nostru“!

Dacă dorim a ne forma un caracter bine primit de Dumnezeu, atunci trebuie să ne lucrăm niște deprinderi drepte în viața noastră religioasă. Rugăciunea zilnică este tot atât de trebuincioasă pentru creșterea în har, și pentru viața spirituală însăși, cum este hrana pămîntească pentru bunul mers

trupesc. Trebuie să ne deprindem a înălța adesea cugetele noastre în rugăciune către Dumnezeu. Cînd spiritul nostru rătăcește, trebuie să-l întoarcem înapoi ; prin eforturi stăruitoare, ne vom face aceasta ca o obișnuință. Nici o clipă nu putem fi siguri, de credința noastră, dacă ne despărțim de Hristos. Noi putem avea prezenta Sa, care să ne însoțească la orice pas, dar numai prin împlinirea rînduieiilor puse de El.

Religiunea trebuie să aibă locul cel mai de frunte în viața creștinului. Toate puterile sufletului, corpului și spiritului nostru trebuie angajate în această luptă spirituală. Trebuie să privim la Hristos pentru tărie și har, și atunci vom cîștiga biruința tot așa de sigur, după cum e sigur că Isus a murit pentru noi.

Trebuie să ne apropiem mai mult de crucea lui Hristos. Poacăința la picioarele crucii este învățătura păcii, pe care trebuie s-o învățăm. Iubirea lui Isus — cine-o poate cuprinde ? Aceasta e nemărginit mai gingașă și mai plină de tăgăduire de sine ca iubirea mamei ! Dacă dorim să cunoaștem valoarea sufletului nostru, trebuie să privim cu credință vie la cruce, și să începem a cerceta care va fi în toată veșnicia cîntarea celor răscumpărați. Valoarea credincioșiei noastre poate fi prețuită după mărirea jertfei plătita pentru răscumpărarea noastră. O, ce lipsă de recunoștință arătăm noi față de Dumnezeu, cînd Îi răpim ceea ce este al Său, oprind de la El iubirea și slujirea noastră. Este oare prea mult a ne preda pe noi înșine Aceluia care a jertfit toate pentru noi ?

Sfințirea e o lucrare de înaintare treptată. Petru pune în fața noastră treptele ce trebuie urcate, zicînd : „De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta ; cu fapta, cunoștința ; cu cunoștința înfrinarea ; cu înfrinarea, răbdarea ; cu răbdare, evlavia ; cu evlavia dragostea de frați ; cu dragostea de frați, iubirea de oameni. Căci, aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă

vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Hristos“.

„De aceea fraților, căutați cu atât mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră; căci dacă faceți lucrul acesta, nu veți aluneca niciodată. În adevăr, în chipul acesta vi se va da din belșug intrarea în împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos“.

Iată o cale, pe care putem fi siguri că nu vom cădea niciodată. Acei cari aduc astfel la îndeplinire planul înaintării treptate în câștigarea virtuților creștine, au asigurarea, că Dumnezeu va binecuvînta planul sporirii, dîndu-le darurile Spiritului Său. Petru spune acelor cari au cîștigat aceeași credință prețioasă: „Harul și pacea să vă fie înmulțite prin cunoașterea lui Dumnezeu și a Domnului nostru Isus Hristos“. Prin harul divin, toți pot să urce treptele luminoase de la pămînt la cer, și în cele din urmă să între „cu cîntări și bucurie eternă“, prin porți în cetatea lui Dumnezeu.

Apostolul Pavel, a fost onorat de Dumnezeu, fiind luat într-o viziune sfîntă, pînă la al treilea cer, unde a privit scene, a căror măreție nu i s-a îngăduit s-o spună. Și totuși aceasta nu l-a făcut să fie îngîmfat. El a înțeles însemnătatea vegherii stăruitoare și a tăgăduirii de sine, și spune lămurit: „Mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpînire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat“.

Pavel a suferit de dragul adevărului; și totuși nu auzim nici-o plîngere ieșind de pe buzele lui. Cuvintele lui spun: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, în ziua aceea, Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui“.

C. ADV.

APROPIEREA DE DUMNEZEU

Sfîntul apostol Iacob, inspirat fiind de Duhul Domnului spune astfel credincioșilor în cap. 4,8. p.p.: „Apropiați-vă de Dumnezeu și el se va apropia de voi“. Invitația aceasta este foarte dreaptă, pentru că păcătosul a fost acela care s-a depărtat de Dumnezeu prin neascultare și el trebuie să se întoarcă la Dumnezeu. Faptul acesta ne este ilustrat și în pilda fiului risipitor. Bunul Dumnezeu însuși face această constatare prin prorocul Isaia la cap. 1,2, 4 unde spune astfel: „Ascultați ceruri, și ia aminte pămîntule, căci Domnul vorbește: am hrănit și am crescut niște copii, dar ei s-au răscolit împotriva Mea... au disprețuit pe Sfîntul lui Izrael, I-au întors spatele“. În urma acestei constatări, așa cum tatăl din pilda fiului risipitor, aștepta ca fiul să se întoarcă acasă, să se apropie din nou de inima iubitoare a tatălui său, tot așa Tatăl nostru din ceruri așteaptă ca noi să ne întoarcem și să ne apropiem de El.

De altfel valoarea noastră spirituală crește pe măsura apropierii noastre de Dumnezeu. Ne aducem aminte despre studiul obiectelor și metodelor de la templu, unde s-a făcut următoarea constatare: Centrul tuturor slujbelor din Sanctuar, era chivotul mărturiei cu Legea, unde venea și se descoperea slava lui Dumnezeu, deasupra chivotului pe capacul ispășirii, din Sfînta Sfintelor. Și acum observăm în Sfînta Sfintelor, atît capacul ispășirii, heruvimii și tot

ce era acolo, erau făcute din aurul cel mai curat, apoi în Sfînta găsim obiecte ca: Sfeșnicul, masa pentru punerea pîinilor înainte, și altarul tămierii, erau unele din aur masiv iar altele din lemn căptușit cu aur. După ce ieșim din Sfînta, afară la ieșire găsim ligheanul de argint în care preoții își spălau picioarele cînd intrau în sanctuar, apoi mergînd mai departe, în curte, găsim altarul unde se aduceau jertfele, făcute din aramă. Deci în concluzie, metalele erau din ce în ce mai valoroase pe măsura apropierii lor de locul unde se manifesta prezența lui Dumnezeu și descreșteau pe măsura depărtării lor de acesta. Tot așa și noi credincioșii vom crește din punct de vedere spiritual, pe măsura apropierii noastre de Dumnezeu. Iată dar cît de importantă este această invitație de a ne apropia de El! Se pune deci întrebarea: Cum ne putem apropia de Dumnezeu?

— Noi ne putem apropia de Dumnezeu îndepărtîndu-ne de păcat, de poftele firii care se războiesc cu sufletul, făcînd astfel voia lui Dumnezeu.

Sînt însă mai multe feluri de a ne apropia de Dumnezeu, dintre care unele nu-i sînt plăcute. Iată de exemplu:

Apropieri false. O apropiere falsă de Domnul este aceea a lui Iuda. La Domnul a venit cineva care fără a fi invitat a zis: „Doamne, Te voi urma oriunde vei merge“; și acestuia Domnul îi răspunse: „Vulpile au vizuini, păsările cerului au cuiburi; dar Fiul Omului, n-are unde să-și plece capul“. Acesta era Iuda. El nu venise la Domnul cu inimă sinceră, ci cu dorința de cîștig pămîntesc și de onoare pămîntească, căci el își zicea: dacă merg după Isus, mă apropii de El, și de se va întimpla să fie împărat pe tronul lui Izrael, voi fi și eu un om mare, unul din sfetnicii

Lui și mă voi îmbogăți. Ori Domnul nu răspunde vorbelor lui, ci gândurilor lui ascunse, zicându-i: dacă tu cauți bogăție, la Mine nu găsești, căci eu sint atât de sărac încît nu am nici casă unde să Mă adăpostesc. Despre astfel de credincioși cari vin la Domnul cu gânduri necurate, false, Cuvîntul Domnului de la Matei 7,22—23 zice: „Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: „Doamne! Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? N-am făcut noi multe minuni în Numele Tău“? Atunci le voi spune curat: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți cari lucrați fărădelegea“. Acestea sint apropieri de formă, apropieri de interes vremelnice, cari atunci cînd nu s-au realizat, cel interesat părăsește pe Domnul. Multe sint exemplele în privința aceasta ca: Anania și Safira din Faptele Apostolilor cap.5, Simion Magul, Diotref și alții. Despre acest fel de apropiere Dumnezeu zice prin profetul Ezechiel la cap. 23,31—32 astfel: „Și vin cu grămada la Tine, stau înaintea Ta ca popor al Meu, ascultă cuvintele Tale, dar nu le împlinesc, căci cu gura vorbesc dulce de tot, dar cu inima umblă tot după poftele lor. Iată că Tu ești pentru ei ca un cîntăreț plăcut ca un glas frumos și iscusit de cîntare pe coarde. Ei Îți ascultă cuvintele dar nu le împlinesc de loc“.

O astfel de apropiere, care tot nu este plăcută lui Dumnezeu, este apropierea cu nevrednicie. Ca exemplu negativ în acest fel de apropiere aveam pe cei trei răzvrătiți de la Numeri cap. 16: Core, Dablic ne relatează acest caz ast-tan și Ahiram. Raportul biblic ne relatează acest caz astfel: „Ei s-au adunat împotriva lui Moise și Aron și le-a zis: Destul! căci toată adunarea, toți sint sfinți, și Domnul este în mijlocul lor. Pentru ce vă

ridicați voi mai pe sus de adunarea Domnului? Cînd a auzit Moise lucrul acesta, a căzut cu fața la pămînt. A vorbit lui Core și la toată ceata lui, și a zis: „Mina Domnului va arăta cine este al Lui și cine este sfînt și-l va lăsa să se apropie de El: va lăsa să se apropie pe acela pe care îl va alege. Iată ce să faceți: Luați cădelnițe, Core și toată cetatea lui. Miine puneți foc în ele, și puneți tămîie pe el înaintea Domnului. Acela pe care-l va alege Domnul, va fi sfînt...Prea puțin lucru este oare pentru voi, că Dumnezeul lui Izrael v-a ales din adunarea lui Izrael, lăsîndu-vă să vă apropiați de El, ca să fiți întrebuițați la slujba cortului Domnului și să vă înfățișați înaintea adunării ca să-l slujiți?...Și-au luat fiecare cădelnița, au pus foc în ea, au pus tămîie în foc, și au stătut la ușa cortului întîlnirii, împreună cu Moise și Aron...Moise a zis: 'Iată cum veți cunoaște că Domnul m-a trimis să fac toate aceste lucruri, și că nu lucrez din capul meu. Dacă oamenii aceștia vor muri, cum mor toți oamenii și dacă vor avea aceeași soartă ca toți oamenii, nu m-a trimis Domnul; dar dacă Domnul va face un lucru nemai auzit, dacă pămîntul își va deschide gura ca să-i înghită cu tot ce au, așa încît se vor pogori de vii în locuința morților - atunci veți ști, că oamenii aceștia au huluît pe Domnul. Pe cînd isprăvea el de spus toate aceste lucruri, pămîntul de sub ei s-a despicat în două. Pămîntul și-a deschis gura, și i-a înghițit, pe ei și casele lor, împreună cu toți oamenii lui Core și toate averile lor“.

Deci să nu ne apropiem cu nevrednicie de Dumnezeu, căci toți acei cari se vor apropia în felul acesta nu vor putea sta în prezența unui Dumnezeu sfînt. Dumnezeu este foc mistuitor și cei ce se apropie de El în felul acesta, vor fi mistuiți

mai de vreme sau mai tîrziu, așa cum au fost arși cei doi fii ai lui Aron: Nadab și Abihu, care s-au apropiat de Dumnezeu în mod nevrednic.

Iată însă felul de apropiere, plăcut lui Dumnezeu: Apropiere cu simțul nevredniciei. — La Evrei 4,18 ni se spune astfel: „Să ne apropiem cu încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie“.

— Să ne apropiem de Dumnezeu minăți de dragostea de toate ce a făcut El pentru noi, fiindcă atât de mult ne-a iubit că a dat pe Fiul Său, ca oricine crele în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Să ne apropiem cu simțul nevredniciei, așa cum ni se spune despre neprihăniul Iov, care în cele din urmă și-a dat seama de starea sa și de faptul că nici unul dintre oameni, nu este curat și nu poate să stea prin sine în fața lui Dumnezeu, și declară astfel la capitoul 42,5—6: „Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine; dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea mie scîrbă de mine și mă pocăiesc în țărîină și cenușă“. În urma acestei apropieri, Iov a primit vindecarea corpului, a sufletului și i s-au dublat binecuvîntările din partea Domnului. Un cuvînt inspirat zice: „Recunoașterea slăbiciunii personale, este singura ramură în care Dumnezeu poate să altoiască ajutorul Său“.

Acest fel de apropiere de Dumnezeu este plăcut și bun și aceasta va face ca și Bunul Dumnezeu să ne iasă în întîmpinare și să ne acopere cu haina dreptății Sale, așa cum a făcut tatăl fiului risipitor, cînd fiul lui s-a întors acasă copleșit de simțul nevredniciei.

Bunul Dumnezeu să ne dea și nouă Duhul Sfînt care să ne convingă de starea noastră de păcat și apoi să ne facă inima maleabilă, ca să se poată imprima chipul Lui în noi.

Curierul
ADVENTIST